

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2017. márc.–ápr.
XXII/2. szám

Ára: 290,- Ft

Törökszentmiklós – kegyeszobor

Ha keresztet adsz

*Jézusom, Te ott függsz a keresztfán.
Haldokolva, zihálva, fulladozva
felénk kiáltod: szomjazom!
És mi süketek és vakok,
futunk az e világi élvezetek és a mammon után.
Jézusom, ha keresztet adsz, megtorpanunk,
akkor Rád tekintünk.
De csak keveseknek esik meg Rajtad a szíve.
A legtöbbben Téged okolnak szenvedéseikért.
Pedig Te földi életedben
minden betegséget meggyógyítottál és
halottakat támasztottál fel.
Nem Te akarod a szenvedést.
Az a mi bűneink következménye.
Add meg Jézusom, hogy ez tudatosodjon bennem,
és szívem szeretetével tudjak elindulni feléd!
Ámen.*

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (13)	1
Szent László Jézus Krisztus hős lovagja	8
Messiási csodák (2. rész).....	11
Keresztény válasz az üldöztetésre	15
Lucifer megvallja ördögi tervét az emberiség ellen	19
Az ördögüzés valójában örömteli esemény.....	23
A nagy üldöztetés előtt?	27
Legyetek felkészülve.....	29
Szűz Mária ünnepek (folytatás).....	35
Mária-kegyhelyek	
Törökszentmiklós	36
Mária kicsinyei	
A tisztulás első jele a zűrzavar	37
Rózsafüzér	
Elmélkedési gondolatok a fájdalmas rózsafüzérhez	41
Jézus vár ránk	44

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Maria Luggal, Ausztria

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (13)

1962. október 5. – első péntek

„Leánykám! Szívem örömmel vár ma minden lelket. Különös kegyelmeimet árasztom reátok, csak éljetek az alkalommal, mely által oly nagy gazdagságot osztok ki számotokra. Kislányom, légy te Anyaszentegyházam ablaka, melyet az Én isteni kegyelmeim tisztán ragyogóvá és fényessé tesznek. Hogy ez így legyen, azért neked állandóan munkálkodnod kell, hogy az isteni Nap mindig beragyoghasson rajta, különösen azokra, akik Anyaszentegyházamban a te lelkedhez közel vannak. A te ablakod fényessége az Én ragyogásom által adja tovább a fényt. Érezzék azt közeledben, hogy az Isten napja ragyog rájuk rajtad keresztül. Ez is az Én megváltó munkám hatását fokozza a lelkekben.” Ezeket a szentáldozás után mondta. Még ugyanakkor, a szentáldozás után a Szűzanya is szeretetteljes, anyai jósággal kezdett beszélni hozzám:

„Kislányom, magamhoz forrasztalak. Szívem Szeretelángja, melyet rád bízom, legelőször reád veti kegyelmeim bőséges sugarát, és ez az égben is folytatódni fog. Olajcseppjeidet, melyeket oly sok szorgalommal gyűjtögetsz, megáldom anyai kezemmel, és ha megérkezel, anyai szeretettel várlak. Ó, kármelita kislányom! A szenvedések által kisajtolt olajcseppjeid a földön maradt, üres, pislogó mécsesekbe fognak visszahullani, és az én Szeretelángomtól meg fognak gyulladni. Neked tehát mellettem lesz a helyed, hogy így együtt mentjük a lelkeket a világ végezetéig.”

1962. október 6.

A szentáldozásnál újra lelkiatyám hiánya nehezedett a lelkemre. Az Úr Jézus szeretettel szólt hozzám:

„Légy türelmes, és legyen világos előtted szenvedésed értéke. Megmondom, miért tartom távol tőled lelki vezetődet. Ajánld fel ezt a szenvedést is arra a célra, hogy sok és igazi lelki vezető legyen. Neked is tapasztalni engedem, hogy milyen fájó érzés ez sokaknak. Kérj sok kegyelmet, hogy sok és szent életű gyóntató legyen! De sok lélek kerülne közelembé ezáltal, ha a lelki vezetők több megértéssel és türelmes áldozatvállalással vezetnék a lelkeket! Ez is missziós munkád legyen. Hozz érte te is sok áldozatot. A mi kezünk együtt gyűjtsön!” (És hangja kedvesen kérő volt.)

1962. október 9.

Ma, amikor az édes Üdvözítőnél voltam, Ő átárasztotta rám Szívének örömet:

„*De jó, hogy jöttél! Úgy vártalak! Mondtam már máskor is, merülj el Bennem, mint vízcsepp a borban! Én vagyok a bor, te a víz. Ha Velem így egyesülsz, te szinte megsemmisülsz, csak Én uralkodom benned. Az Én Testem és Vérem erőt, életet ad nektek.* Mily boldogságom lesz, ha életető erőmet mind többen igénybe veszitek! Gyűjts Velem!”

Én szomorúan panaszkodtam az Úr Jézusnak, hogy a gonosz már megint kikezdi családunk békéjét. „Adj békét nekünk!” És kértem az Ő bőséges kegyelmét, hogy gyermekeim is mindig a kegyelem állapotában legyenek. Ő kedves, vigasztaló hangját engedte hallanom:

„Amelyik gyermeked halálát az égből fogod szemlélni, annak ágya mellett ott leszel. A te olajcsepped az ő üres mécsesükbe hull, és a Szent Szűz Szeretetlángjától kigyullad. Ez a nagy kegyelmi kiáradás megmenti lelküket a kárhóztától. Ők akkor érezni fogják a te simogató, anyai kezedet, és te érezni fogod, hogy a sok szenvedés, melyet az ő megbántásaik miatt elszenvedtél, mily nagy értékkel bír. Ott ők is látni fogják, hogy te mennyi áldozatot hoztál értük, és érezni fogják a te segítő kezedet haláluk kínos pillanatában. Látni fogják a te érdemszerző életedet, melyet most, itt a földön nem sokba vesznek.”

Egy másik alkalommal kegyetlenül kísértett a sátán. Alig tudtam gondolataimat Isten mellett tartani. Állandóan zavarta lelki tisztánlátásomat. Így okoskodott:

„Ne erőlködj már annyit, úgysem érsz el semmi célt! Láthatod, nincs pártfogód. Csak önfejűségnek köszönheted értelmetlen erőlködésedet.” Én a szörnyű zaklatások közben a Szentlelket kértem: „Értelem Lelke, Erősség Lelke, Bölcsesség Lelke, szállj le rám, végy birtokodba!” *A gonosz ordított lelkem mélyén: „Nincs semmi, csak a te szabad akaratod, és abban van az erősség, a bölcsesség, az értelem.* Miért nem élsz emberséges jogaiddal? Nem vagy te rossz, csak rettentően önfejű, és ezért kötöd magad esztelen elhatározásodhoz. Légy erős, és akarj megszabadulni ettől a fárasztó hiúságtól! *Lásd be, úgysem éred el célod, csak szégyenbe fullad szüntelenül!* Ha értelmes lénynek éreznéd magad, már rég felhagytál volna velem. A sok kudarc után térj észre! Éljen csendes, nyugalmas életet! Mit sanyargatod magad? Úgy sincs jutalom erre. Keress inkább nyugalmat küszködő lelkednek!”

1962. október 11.

Az Úr Jézus: „Kis kármelitám! Szeretném, ha azt, amit most mondok, leírnád, és eljuttatnád azokhoz a lelkekhez, akiknek nagy szükségük van arra, hogy eligazodjanak, és tevékenységük visszaszorítását, mely miatt jelenleg oly sokat szenvednek, ajánlják fel engesztelésül a lelkekért. *S mindazok a lelkek, akik bármilyen formában Nekem szentelték életüket, és most jelenlegi állapotuk miatt külső tevékenységet nem fejthetnek ki, vessék bele magukat a lelki elmélyülésbe, mely csodás termést hoz majd számukra és a lelkeknek. Én számon tartom most is az ő szeretetüket. Úgy áhítom (rá)! Ó, bárcsak figyelnének és meghallanák feléjük küldött sóhajtásaimat! Segítség hordozni keresztemet, hisz oly nehéz! Ne hagyjatok magamra! Nem azért hívtalak meg, mert nincs szükségem rátok, sőt, most igazán itt az ideje és alkalma annak, hogy bizonyosságot tegyetek Mellettem.* Ne legyetek kényelmesek, nézzetek Rám, a keresztre! Mi kényelmet engedtem meg Én Magamnak? Ez nem hat meg benneteket? Vagy már úgy megszoktátok az Én jóságomat, hogy semmibe sem veszitek? Ó, ti lanyhák, mi tudna rátok hatni, ha az Én mérhetetlen szenvedéseim mellett érzéketlenül elmentek! Még ti is, akiket pedig Szívemen melengettelek! És ennyi hűtlenség ellenére is szeretettel hívogatlak, csak jöjjetek, Én megváltottalak benneteket az örök haláltól! *Vagy nem akartok élni Velem?* Elég nektek a földi mulandóság? Ó, Szívem epedő bánatát vegyétek észre! Szabad akaratotok van, és Én azt szeretném, ha tisztán a szabad akarat útján jönnétek Hozzám. *Kis kármelita leányom, írd csak, írd panaszos sóhajaimat, hátha megtörnek rajta a kemény szívek, és ha csak egy kevés is, te már akkor is jól végezed munkádat. A mi ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához!”*

1962. október 13.

Már napok óta az Úr Jézus beszél hozzám. Nem írtam le, nincs mindig módom rá. Ma reggel is a templom csendes magányában tartózkodtam, és a haldokló papi lelkekért könyörögtem. Ő elérzékenyedve a fülemből súgta:

„A mi kezünk együtt gyűjtsön!” Én a Szent Szűz Szeretetlángjának kegyelmi kiáradását kértem a szenvedő lelkekre is, s közben az Úr Jézus éreznem engedte, hogy most egy lélek kiszabadult a tisztítóútból. Lelkemben leírhatatlan megkönnyebbülést éreztem. Ebben a pillanatban Isten kegyelméből lelkem elmerült az Isten színe elé jutott lélek mérhetetlen boldogságában. Azután lelkem minden összeszedettségével a haldokló papi lelkekért imádkoztam. Közben igen szorongató érzés árasztotta el lelkemet, egész bensőmet. Olyan

szenvedések ezek, melyeket az Úr Jézus megad azért, hogy Vele gyűjthessek. Elmerülésem közben a Szent Szűzanya leheletszerű, finom sóhaja lepte meg lelkemet:

„Kislányom, részvéted a szegény lelkek iránt úgy meghatotta anyai Szívemet. Megadom azt a kegyelmet, hogy bármikor Szeretelángomra hivatkoztok, és három Üdvözlégyet elimádkoztok tisztelemre, a halottak hónapjában pedig egy-egy Üdvözlégy elimádkozása által a lelkek tömegesen szabadulnak ki a tisztítóútból. A szenvedő lelkeknek is érezniük kell anyai Szívem Szeretelángjának kegyelmi kiáradását.”

Megismételve leírom a Szűzanya közlését, mert az első részt tévedésből hiányosan írtam:

„Bármikor Szeretelángomra hivatkoztok és három Üdvözlégyet tisztelemre elimádkoztok, minden alkalommal egy lélek szabadul ki a tisztítóútból.”

1962. október 15.

Az Úr Jézus oly szomorúan és oly esdeklően, szinte könyörgő szavakkal fordult felém:

„Kislányom, gyere, hajtsd ide fejed Hozzám, és megbeszéljük, mi a nehéz. A sok áldozatvállalás, melyet Érttem hozol meg?” Sorra vette minden nehézségemet, melyekkel küszködöm, és megkérdezte: „Akarsz-e lemondani róluk? A kísértések, melyek miatt annyit szenvedsz, ne távolítsanak el Tőlem. Együtt szenvedünk. Engem is megkísértett a sátán, te sem lehetsz különb Mesterednél. A te életedben még nincs befejezett munka.”

Szavai mélyen lelkembe hatoltak. Megígérte, hogy különös erőt ad mind ezekhez, én csak erőlködjem tovább.

„Ha el is hagy az erőd, Én nem haragszom meg. Nem azért kérem tőled az áldozatokat, hogy gyengeségeidre tekintsek. Jó ez így. Fő az állandó küzdelem.” És még tovább is beszélt velem sok mindent, de nem tudok mindent leírni. Ennek a nagy jósnak hallatára szívem igen megindult, és így szóltam az Úr Jézushoz:

„Tudod, imádozt Jézusom, hogy a lélek ugyan kész, de a test gyöngé.” Ő erre megtöltötte lelkemet kegyelmének erejével, és azt kérdezte: „Milyen vagyok?” Mintha ember lett volna, úgy beszélt hozzám: „Látod, ilyen az Én gazdagságom. Rád vagyok szorulva, és mennyi mindent adok neked. Úgy, most már a mi kezünk együtt gyűjtsön, hisz a mi gondolataink is egyek, és bensőnk is együtt érez! Ugye, ez a mi imádságunk, látod, milyen bensőséges,

kislányom? Ha sokan lesznek majd, akikkel így el tudok beszélgetni, akkor panaszos szavaim is megfogyatkoznak. Most megkérlek, használj ki minden lehetőséget, kérd mennyei Atyánkat, hogy minél többen megértsenek Engem. Tudom, sokaknak ez nem könnyű, de ezt a nehézséget csak addig érzitek, míg egészen a közelemben nem férkőztök. Ha már Mellettem vagytok, ott már minden nehézség könnyűvé válik, mert a szeretet súlytalanná teszi számotokra az áldozatvállalást.”

Egy alkalommal az Ő isteni fényességét árasztotta lelkembe, és sok mindent mondott, de nem vagyok képes abból semmit sem leírni. Vagyis igen: „És az Ige testté lett. Éld át ezt a nagy és fenséges titkot, mely a világ megváltását jelenti.”

Ezeket az elmélkedéseket nem vagyok képes szavakkal kifejezni. Hónapokon át csak erről elmélkedtem, mint ki nem meríthető csodáról.

1962. október 19.

Az autóbusszon utaztam. Elővettem a Vigiliát, de alig olvastam belőle néhány sort, a Szűzanya így szólt:

„Tedd el olvasnivalódat, most én szeretnék néhány szót szólni hozzád. Leánykám, tudod-e, hogy nemsokára Betlehembe megyünk?” S közben három lelket mutatott nekem meg, egy előttem ismeretlen szerzetesnőről is beszélt. Elő is vettem ceruzámat, hogy leírjam, amiket nekem mond, de nem tudtam sehogy sem szavakba foglalni. Később újra az Ő szavaira gondoltam, és most sem sikerült leírni belőlük egyetlen szót sem. Most a Szűzanya így szólt:

„Leánykám, ne erőlködj, nem kapsz arra módot, hogy ezeket leírd. Tartsd meg bensődben úgy, ahogy értelmed felfogta. Nem kell kifelé nyilvánosságra hoznod.” Különösnek találtam, de megnyugodtam: ez a Szűzanya akarata. A Szűzanya kérése, hogy különös figyelembe vegyük szavait. Még ugyanaznap a Szűzanya a templomban folytatta a beszélgetést:

„Leánykám, Szeretelángom oly nagyon felhevült, hogy nemcsak fényességét, hanem melegségét is teljes erőmmel reátok óhajtom árasztani. Szeretelángom oly nagy, nem tud megférni bennem, robbanó erővel tör felétek. Kiáradó szeretetem szétrobbantja a világot fertőző pokoli gyűlöletet, hogy minél több lélek megmeneküljön a kárhozattól. Mondom, ilyen még nem volt, ez a legnagyobb csodám, melyet most teszek veletek!” És esdekelve kért, nehogy félreértsük Őt. „Hisz szavaim tiszták és értelmesek, csak ti ki ne forgassátok, félre ne magyarázzátok. Mert nagy felelősséggel tartoztok ezért. Álljatok munkába, ne tétlenkedjétek! Én csodával határos módon segíték nektek, melyet

érezni fogtok minduntalan. Bízatok bennem és cselekedjete sürgősen! Ne napoljátok el ügyemet! A sátán nem néz(i) tétlenül, rettentő nagy erőfeszítéseket tesz. Érti már Szeretelálgom kigyulladásának hatását. Ez rettentő dühre ragadta őt. Vegyétek fel a harcot, a győztesek mi leszünk! Szeretelálgom a sátánt oly mértékben teszi vakká, amilyen mértékben elterjesztitek Szeretelálgom fényét szerte e világon. Úgy, ahogy nevem ismert az egész világon, úgy legyen ismert Szívem Szeretelálgója is, mely csodákat tesz a szívek mélyén! Ezzel a csodával kapcsolatban nem kell kivizsgálásoknak indulnia, érezni fogja ennek valódiságát minden lélek az ő szívében. S aki megérezte egyszer, az már úgyis továbbadja, mert kegyelmem működni fog benne. Nem kell ehhez semmi különös hitelesítés. Én fogom ezeket hitelesíteni külön-külön minden lélekben, hogy megismerjétek Szeretelálgom kegyelmi hatásának kiáradását.”

Míg ezeket mondta a Szűzanya, lelkemet a betlehemi barlang sötét homályában elmerülve tartotta, és az „Ige testté lett” csodálatos, nagy titkában, aki születése pillanatától a legnagyobb szegénységben és alázatosságban jött közelembe. A Szűzanya továbbra is az alázatosságban erősített meg. Így szólt:

„Légy az a lélek, aki mindig csak (az) alázatosságot keresi. Akik téged tisztelnek, szeretnek, azoktól menj jó messzire, és csak a megvetést keresd. Szeresd azokat, akik rosszat mondanak rólad, és azokat, akik félreértenek.” Amikor szavait befejezte, hangja egybeolvadt az Úr Jézus szavaival. Ő így szólt:

„Ez az Én tanításom, ezt cselekedd! Adok Én időt és alkalmat, hogy a feladott leckét gyakorold. Megváltó munkámban való részvételeddel azokat a lelkeket, akik megvetnek Engem és téged is félreértenek, kell közelembe hoznod. Nem könnyű, de a mi kezünk együtt gyűjt, *aki pedig Velem gyűjt, az biztos eredményt ér el.* Még ha a látszat nem is mutat eredményt, akkor is biztos lehetsz benne. *Kérjétek Atyámat az Én nevemben, Ő megadja nektek, amit Általam kértek. Csak legyetek bizalommal és Szent Szűzanyám Szeretelálgójára hivatkozzatok! Mivel Ő lekötelezi a három isteni Személyt, az Őáltala kért kegyelmeket megkapjátok. Ő a Szentlélek Mátkája, és szeretete úgy felmelegíti a világban kihűlt szíveket, lelkeket, hogy feléledve, megerősödvé felemelkedhetnek Istenhez.*”

1962. október 25.

Utazás közben Benne elmerülve azon gondolkodtam, mit tegyek, hogy szeretetéhez egyre közelebb legyek. Az Úr Jézus így szólt hozzám:

„Tudod, mennyire tetszel most Nekem? Csak tedd magadévá tanításomat. Fáradozásom nem hiábavaló, ennek igazán örülök. Csak azt nem értem, miért

vagy nagyravágyó? *Miért nem elégszel meg a kis áldozatokkal? Miért nem akarsz egészen kicsinek maradni? Nehogy azt hidd, hogy a nagy dolgok hamarabb szentté tesznek! Tévedsz. A nagy dolgok magukban hordják a dicsőséget, és elnyerik jutalmukat itt a földön.* A mi kezünk együtt gyűjtsön! Amit együtt gyűjtünk, az mind nagy érték, még a legkisebb is. *Előttem nincs csekélység, Én mindent nagyra becsülök, amit Érttem teszel.*”

1962. november 2.

A Szűzanya több mindent beszélgetett az Ő Szeretelálgójáról:

„Kislányom! Ugye, ez a mi közös gondolatunk, a mi nagy ügyünk? Úgy örülök, hogy velem együtt olyan sokat időzöl Szeretelálgomnál. *Mondd meg a melléd rendelt személynek, (hogy) nagy buzgósággal, hittel és bizalommal készüljenek fel Szeretelálgom elterjesztésére, hogy működjön általuk. Én Szeretelálgom kegyelmi hatását fokozom és kiárasztom rájuk.* Kislányom, meg kell, hogy dicsérjelek. Oly nagy boldogságot adsz nekem azáltal, hogy szíved szüntelenül Szeretelálgomnál időzik. Újra csak azt kell mondanom, sok boldogságot szerzel nekem.” Nem tudom leírni, amit a Szent Szűz dicsérő szavai által éreztem. Szerettem volna megsemmisülni kicsinységem érzetében.

1962. november 4.

A Boldogságos Szűzanya hozzám hajolva kezdett beszélgetni:

„Kármelita kislányom! A magyar szentek ujjongó örömmel esdekelnek, hogy Szeretelálgom mielőbb kigyúljon országunk felett.” A Szűzanya nekem is érezni engedte ezt. Lélekben bekapcsolódtam a szentek hálás hódolatába, miközben a Szűzanya valósággal simogatta lelkemet, és tovább beszélgetett:

„Kislányom, az összes magyar szentek között a kis Szent Imre imája a legmeghatóbb, az ő könyörgése az ifjúságért.” Lelkemben a szentek csodás egységét engedte éreznem. Le nem írható öröm töltött el.

1962. november 6–7.

Az Úr Jézus ismét ezt mondta:

„Úgy tetszel te Nekem!” Igen meglepett, részben rendkívül kedves hangja, részben az, hogy mi tetszhet Neki bennem? Térdeltem csendben, szótlánul, Ő pedig csak áradozott felém. Közben az ördög akart gyötörni, de legnagyobb csodálkozásomra jelenléte különös érzést, de nem félelmet keltett bennem. Ártani nem tudott, de felfigyeltetett magára. Én erősen csak az Úr szavaira gondoltam. Az ördög pedig tehetetlenül vergődött, és azt mondta: „Könnyű lesz most már

neked, kisiklottál karmaim közül.” Én csak álmélkodtam, és nem tudtam, mi lehet ez? Még nem történt meg velem, hogy órák hosszat csendben térdelve gondoljak arra, hogy az ördög miért olyan elkeseredett. Valószínűleg, gondoltam, mert a tisztátalanság kísértését nincs hatalma többé reám zúdítani. És ahogy ezt megéreztem, le nem írható boldogság ömlött szét egész bensőmben, és csak ennyit tudtam nagy hálával mondani: „Én Uram és én Istenem!”

Már régebben történt, hogy a tisztaság ellen egy nagy kísértést engedett meg az Úr, de leküzdése után megígérte, hogy ezt a természetű kísértést többé nem engedi közel hozzám. Már akkor is éreztem ennek a nagy kegyelemnek óriási hatását, de ez, ami most történt velem, fokozottabb hálaadásra készítetett, és nagy öröm töltötte el lelkemet. Ahogy így térdeltem, a Szent Szűz hangját hallottam lelkemben:

„Leánykám, kegyelmekkel teljes Szeretelálgom hatását rád árasztom először, és veled együtt minden lélekre. Aki engesztelő szentségimádást vagy szentséglátogatást végez, annak időtartama alatt az egyházközségben a sátán hatalmát veszti, és mint világtalan, megszűnik a lelkek felett uralkodni!”

Hogyan írjam le nyomorúságomat, melyet lelkemben éreztem? Amikor a Szent Szűz ezeket velem közölte, elmélkedésem közben hallottam: „Leánykám, áldozatvállalásod és hűséged készlet arra, hogy Szeretelálgom még nagyobb hatását áraszam reátok, és köztetek is elsősorban és legnagyobb mértékben reád, mert te vagy az első, aki kapja.” Ezután még nagyobb szenvedésre készített elő a Szűzanya, de ezek most nem okoztak bennem semmi félelmet. Az a tudat, hogy milyen nagy erőt ad a Szent Szűz Szeretelálgójának bírása, szinte földöntúli erőt és vigaszt nyújtott.

(Szeretelálgó Lelki Napló 79-84. o.)

Szent László Jézus Krisztus hős lovagja

2017-ben van a szent uralkodó trónra lépésének 940. és szentté avatásának 825. évfordulója. Szent László Szent István mellett a legnagyobb országépítő volt, aki megteremtette a Kárpát-medencében élő népek együttműködését. Ő volt az első Árpád-házi uralkodó, aki összekapcsolta a közép-európai népeket. Így méltán számíthatunk arra, hogy ezen népek közös ünneplése ma is közelebb hozza egymáshoz a Szent Korona népeit, és megvalósul az egymásra utalt szomszédos államok hatékony közreműködése.

Egy ilyen jelentős eseménynek azonban nem csak politikai vetülete van. Az ember személyes méltósága, önbecsülése és öntudata a nemzet méltósága nélkül nem értelmezhető. A nemzet méltóságát jelentős részben a dicső múltja alapozza meg. Ezért szükséges felmutatnunk nemzeti múltunk dicső nagyjait, történelmünk kimagasló egyéniségeit.

Szent László Szent István nyomába lépve nemzetünk kiemelkedő országépítője és védelmezője volt. Nemcsak politikai tevékenysége, nemcsak harci sikerei tették őt nagygyá, hanem jellemének példamutató tulajdonságai, szilárdsága, következetessége, a királyi szolgálatban megmutatkozó, egész népére kisugárzó ereje. Mondhatjuk, hogy életszentsége. Igazából ezen alaptól forrásozott személyiségének varázsa. Jézus Krisztus katonája, hős lovagja volt. Így lett példaképe kortársainak, népének, kései utódainak, a mai magyar nemzet minden polgárának.

A magyar történelemnek különös fordulatai kellettek ahhoz, hogy királlyá lehessen. Élete példázza, hogy az isteni gondviselés útjai milyen kiszámíthatatlanok. Nagyatyja Vazul, akit Szent István király uralkodása alatt vakítottak meg, hogy alkalmatlanná tegyék országot megosztó trónigénylésre. Atyja a későbbi I. Béla király, akit lengyel száműzetésből hívtak haza a pogánylázadások által szétszabdalt ország egységének visszaállítására. Béla, majd az ő elsőszülött fiának, I. Gézának rövid uralkodása után került trónra 1077-ben, nem annyira az örökösödés jogán, hanem az alkalmasság és népszerűség okán. Nem kereste a hatalmat. Nem koronáztatta meg magát addig, amíg a korábban királyi hatalmától megfosztott Salamon élt. A pogánylázadások és a testvérviszály miatt megtépzott Szent István-i ország megerősítése volt a legfőbb célja.

Egyik leánya, Piroska II. (Komnénosz) János császár felesége lett, Bizáncban Priszka néven ismerték. A görög egyház szentként tiszteli.

Szent László népszerűségét katonai erényein kívül emelte jó megjelenése, magas, izmos termete, „fejével kimagasló” volta. Ehhez járult bensőséges, mély vallásossága. A bajbajutottakat védelmező, megszabadító jóindulata által lett az európai keresztény lovagkirály mintaképe és egyik legelső képviselője.

Szentté avatta Szent Gellért püspököt, Szent István királyt, Szent Imre herceget, továbbá Szent András és Szent Benedek zóborhegyi remeteket. Ezzel a „szent királyok nemzetségének” nevezett Árpád-háznak is új, keresztény és nemzetivé váló családi hagyományokat teremtett, saját élete és egyénisége példájával is erősítve azt.

1083-ban megtalálták a Szent Jobbot, és megalapította ennek őrzésére a szentjobbi Boldogságos Szűzről nevezett apátságot. Egyébként monostoralapításai közül a legjelentősebb volt az 1091-ben alapított somogyvári Szent Egyed apátság, amelynek megáldására II. Orbán pápa (1088–1099) a legátusát küldte.

Ő alapította a zágrábi püspökséget, és ezáltal törvényes joggal ő teremtette meg a sorsközösséget a horvát és a magyar nép között. Ugyanis 1091 tavaszán nővérének, Ilona királynőnek hívására Zvojnimir horvát király gyermektelen halála után elfoglalta Horvátországot (Szlavóniát) és kikötőjét, Tengerfehérvárt (Zára). E föllépése a viszálykodó horvát vezetők között megteremtette a békét és megszűntek a belső viszályok.

A bihari püspökséget Nagyváradra helyezte át. A görög szertartású püspökséget Szerém várából Bácsra költöztette, és egyházzogilag összekapcsolta a kalocsai érsekséggel. Ezáltal a görög szertartású keresztények jelentős részét Rómához erősítette.

Az 1092. évi szabolcsi zsinaton követte Szent Istvánt a törvénykezésben. Újra szabályozta a keresztény élet egyes területeit. Különös szigorral büntette a hetedik parancs ellen vétőket. De a szabadokat – ha vétkeztek –, szigorúbban büntette, mint a szolgákat. Negyven év beháború, a magántulajdon megbecsülésének és biztonságának hiánya tette szükségessé törvényeinek aktualitását és szigorát. A kemény törvények nagymértékben hozzájárultak Magyarország belső megszilárdulásához.

II. Orbán pápa 1096-ra meghirdette a keresztes hadjáratot. Szent László elfogadta a részvételt a zarándoklatra, és készült is rá, hogy a hadjáratnak vezetője legyen. Halála azonban megakadályozta abban, hogy elindulhasson a Szentföld felszabadítására.

1095-ben a cseh trónviszály lecsendesítésére indult seregével. Eközben érte utol a betegség és a halál Nyitra közelében. Először Somogyvárt, az általa alapított Szent Egyed apátságban temették el, majd később Nagyváradra vitték át földi maradványait.

Szentté avatására 1192-ben III. Béla uralkodása alatt került sor pápai engedéllyel. Sírja kultusz helye és csodák színhelye lett. Profán életrajz írói csupán az anyagi és hatalmi szempontokat veszik figyelembe, amikor életművét tárgyalják, amely így érthetlenné válik. Az egyszerű magyar nép ezzel szemben legendák özönével öleli körül nagyszerű királyát. A legendák jelentős részben hadi cselekedeteihez kötődnek. Hősiesen, zseniális hadvezérként és ugyanakkor személyes bátorságról tanúságot tevő, ha kellett, egyedül harcoló vi-

tézként állt helyt a csatákban. Mózesként vizet fakaszt a sziklából szomjazó harcosainak, megmenti a foglyul ejtett szüzet, amikor a menekülő kunt utoléri és legyőzi. A hazai mondák és legendák egyetlen szentünket sem magasztalták annyira, mint Szent Lászlót. Halála után már egy évszázaddal az a hagyomány járta hazánkban, hogy a kegyes királyt nemzete három évig megtépett ruhában gyászolta. Mellszobrot készítettek a fejcsontok, kar alakú tartókat a kéz csontjai számára. Ezeket ünnepi körmenetekben körülhordozták Váradon, egyébként az oltáron tartották. A fejcsontok ereklyetartója, Szent László hermája a szentnek a 13. századból való ábrázolásának vonásait hordozza. Jelenleg a győri székesegyházban található.

Szent László Magyarország és főként Erdély patrónusa. Hite és jelleme által a magyar hagyomány a magyar háromkirályok között tartja számon, mert Istvánnal és Imrével együtt a kereszténység csillagát követve ők vezették el a magyar népet Krisztushoz. Jellemében a harcos nomád férfieszmény és az európai lovagideál ötvöződött, ezért a szentek egy másik csoportjával, a harcban segítő szentekkel is (Mihály arkangyal, György, Jakab stb.) országpatrónus lett. Különösképp tisztelik égi patrónusuként a katonák, a határőrök, a vámosok, bírák, gombkötők, mészárosok. Ünnepe – ereklyéinek kiemelésének napja –, június 27-én van. Szent László király! Könyörögi érettségünk!

*P. Reisz Pál, a sümei ferences kolostor házfőnöke
(Magyar Fórum, 2017. január)*

Messiási csodák (2. rész)

Cikkünk előző lapszámában megjelent része megmutatta, hogy a messiási csodák ismerete Jézus egész földi szolgálatát új megvilágításba helyezi, és mélyebben megvilágítja azt is, miért adták keresztre őt. Ebben a korábbi részben az első ilyen csodáról, a halálos lepra gyógyításáról volt szó, most pedig a néma démon kiűzése és a vakon született ember meggyógyítása van soron, valamint, negyedik messiási csodaként a halottfeltámasztásnak egy speciális esete.

A néma démon kiűzését Márk 3,19-31. és Máté 12,22-37. szakasza jegyezte fel. Miért volt ez messiási csoda, miért vélték úgy a rabbik, hogy az ilyen démon csak a messiás tudja kiűzni? A szokásos esetekben egy ártó démon kiűzéséhez a csodatevőnek meg kellett tudnia a démon nevét, mert csak így

tudott kapcsolatra lépni vele, s főként csak így tudta hatalmába keríteni, parancsolni neki. A démon a nevét a megszállott által közölte, ahogy például a gerazai megszállott esetében látjuk. Ám a néma, vagyis némaságot okozó démon természetesen nem tudja megmondani a nevét a megszállott ember száját használva, hiszen éppen az a lényege, hogy némaságot okoz. Az itteni beteg ráadásul vak és süket is volt, még a nevet firtató kérdést sem hallhatta volna. Ez az egyszerű oka annak, hogy a korabeli zsidó közvélemény szerint az ilyen démon kiűzésére senki nem képes, egyedül az eljövendő Messiás, ezért beszélünk itt nem közönséges, hanem messiási csodáról. Nos, Jézus kiűzte a néma, némaságot okozó demont, állapítják meg az evangélisták.

A példátlan eset döntő fordulatot hozott Jézus működésében. A tömeg, amely látja a csodát, most nem azt teszi, amit máskor, nem csupán álmélkodik, csodálkozik, hanem józan paraszti ésszel és teljes joggal kérdezzeti: *csak tán nem ő, Jézus a Dávid fia?* – azaz a Messiás? Az emberek egyértelmű messiási csodát láttak, de az ott lévő vallási vezetőktől várták, hogy megerősítsék. A farizeusok nehéz helyzetbe kerülnek. Dönteniük kell, e céllal küldték ide őket Jeruzsálemből, és immár a nép is ezt követeli: vagy elismerik a nyilvánvaló messiási csodát, s vele azt, hogy Jézus a messiás, vagy kiagyálnak valami más magyarázatot. Nos, ez utóbbit teszik. Így felelnek: *Nem másképp űzte ki a demont, csakis Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.* Miért? Mert úgy gondolkodnak, hogy a démonok a sátán szolgálói, tehát a sátán, Belzebub szavak nélkül is tud parancsolni nekik; ennyi történt. Óriási tragédia: a vezetők végleg elvetik Jézust mint messiást, mondván, nem messiás ő, hanem maga is démoni megszállás alatt van. Ettől kezdve Jézus tevékenysége megváltozik. Őt dolgot tesz.

1. Higgadtan megmutatja micsoda képtelenség a vezetők állítása.

2. Súlyos ítéletet mond felettük. Amikor kijelentették, hogy Jézus a sátánnal űzi ki a sátánt, Isten Lelke ellen vétkeztek – ez az egyetlen olyan bűn, ami megbocsáthatatlan: *Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg* (Mt 12,31). Örök törvény ez; nem a bűn súlya miatt, nem azért, mert Isten húz egy vonalat, és eddig a pontig mindent megbocsát, de ezt már nem. Más az ok. A Lélek elleni bünt objektíve *nem lehet* megbocsátani. Isten a bűnöket Krisztus, a Messiás által, az ő áldozata miatt bocsátja meg, ha az ember a Lélektől vezetve a Messiás, Krisztus által járul elé bűnbocsánatért. Máshogy nem lehetséges a bűnbocsánat. Ám ha valaki éppen őt nem fogadja el Messiásnak, akkor nincs miről beszélni. Aki ezt teszi, az a bűnbocsánat alapját nem fogadja el, maga akadályozza meg bűnei bocsánatát.

3. E kemény beszédetől a farizeusok megrettennek. Ám amikor újabb jelet kérnek Jézustól, hogy ellenőrizzék, talán mégis ő a Messiás, kijelenti: *nem kap jelet ez a nemzedék* (Mt 12, 38), ez a fajta ember, aki saját szemével látta a messiási csodát, mégsem fogadta el a Messiást. Már csak Jónás próféta jelét kaphatja, a feltámadás jelét. A mai zsidókeresztények szerint Jézus próféciája, a Jézussal kortárs generáció ítélete 40 évvel később, 70-ben teljesedett be a zsidó háborúban, amikor elveszett a templom, a város, a szent föld, minden, ami a zsidó vallás keretét adta. Úgy vélik, amit a vallási vezetők tettek, nemzeti bűn. Habár voltak kivételek, mint Pál, az apostolok és mások, a nép testületileg elutasította éppen azt, aki által bűnei bocsánatot nyerhettek volna. Sőt, róluk szól a folytatásban Jézus szava arról, hogy ha egy emberből kimegy a gonosz démon, de nem jön be helyére Isten Lelke, akkor a gonosz meghétszereződve, azaz teljes hatalmával tér vissza belé, örökre benne marad, és az illető, a személye, az élete, a sorsa ettől kezdve még sokkal rosszabb lesz.

4. Radikálisan megváltozik a csodák jellege, több ponton.

a) Jézus többé nem tesz csodát azzal a céllal, hogy felismerjék messiási voltát. A csodák célja innentől más, a tanítványok felkészítése a szolgálatra.

b) Ekkortól alig van a tömeg javára tett csoda, Jézus egyénnel tesz csodát.

c) Ehhez minden esetben előzetes hitet kíván, Messiás-voltának hitét.

d) Végül, ettől kezdve köti a gyógyultak lelkére, hogy ne beszéljenek a történetekről; ezt rendeli pl. Péternek is, amikor az felismeri benne a Messiást. Nem engedi többé, hogy Messiás-híret keltsék a tömegek előtt.

Miért e radikális változások? Jézus látja, hogy a vezetők nem fogadják el Messiásnak, így a tőlük szolgálai függő nép sem fogja ezt tenni. Eddig bízott abban, hogy népe elfogadja; most látja, hogy nem. Más utat kell járnia, olyan utat, amellyel mégis jelet hagy az emberek között, hogy legyenek tanúk, akik hisznek benne mint Messiásban, és akik az egyház magvát alkotják majd.

5. Megváltozik Jézus beszéde. Máté megjegyzi, hogy *ettől kezdve csak példázatokban szólt* a tömeghez, azazképekben, szimbólumokban, nem világos szavakkal. Korábban például a Hegyi beszédben érthető szavakkal tanított. Most már nem. Rögtön a néma démon kiűzése után, a 13. fejezetben következik hét példázat Isten Országáról: csupa képes beszéd magokról, hálóról, gyöngyökről – ki érti? A tanítványok észre is veszik a változást, és megkérdézik, miért beszél példabeszédekben. Azért, hogy *bár hallják, ne értsék, felel Jézus.* A farizeusok, rabbik, vezetők elég világosságot kaptak már, a messiási

csodánál világosabb jel nem létezik. Pontosan tudják ők, hogy Jézus a Messiás. Tudják – és elvetik.

A harmadik messiási csoda a vakon született gyógyítása a Jn 9. fejezetben. Nem betegségben, balesetben szerzett, hanem veleszületett vakaságról van szó. A kortársak azért vélték ezt messiási csodának, mert e születési rendellenességet Isten büntetésének tartották a szülők vétkéért vagy olykor (*horribile dictu!*) a gyermek még magzati életében elkövetett bűnéért. Mindkét feltevés döbbenetes, Jézus cáfolja is mindkettőt. A hosszú elbeszélésből itt csak egy dolgot emelek ki. A farizeusok, írástudók, akik a messiásjelölt kivizsgálása miatt vannak ott mindig Jézus körül, most is kitartóan faggatóznak. Kikérdezik a gyógyult ember szüleit, akik megrettennek, hogy kizárhatják őket a közösségből. Nem tudjuk, nem tudjuk, felelik; kérdezzétek meg a fiunkat, elég nagy hozzá. Félnék szegények, mert a farizeusok megegyeztek, hogy aki Jézust Krisztusnak, felkentnek, messiásnak vallja, azt kizárják a gyülekezetből (9,22). Ez a halálnál is súlyosabb büntetés volt. Kikérdezik magát a gyógyultat. Ő aztán nem fél, kitart az igaza mellett, hogy igenis ő vakon született, igenis Jézus gyógyította meg, így és így. A vizsgálók fenyegetik, zsarolják, káromolják, mindhiába, ő ragaszkodik a tényekhez, mire kitaszítják a zsinagógából. A kiközösítés bevett büntetés volt, szólhatott rövidebb vagy hosszabb időre, illetve örökre is. Ez volt a kiátkozás, a *cherem*. A gyógyult vakot bizony *cheremmel* sújtják – elmondhatatlan borzalom. Ám az ember Jézus elé borul és imádja. Sorsa akkor és ott fenyegető jel volt mindenki számára: így jár, aki Jézust Messiásnak vallja.

Csakhamar olyasmi történik, amit akár egy negyedik messiási csodának is tarthatunk: Lázár feltámasztása (Jn 11). Az ekkori zsidó hiedelem szerint a halál után a lélek nem hagyja el azonnal a test közelét, körülötte kering három napig, csak azután távozik végleg. Ekkortól beszéltek végleges, megmásíthatatlan halálról. Az elő-előfordult, hogy Isten különlegesen felkent embere feltámasztott egy-egy halottat, például Illés a száreptai özvegy fiát, Elizeus a szúnemi asszony gyermekét – de *három napon túl* holt embert, akinek a közeléből már eltávozott a lelke, nem lehet feltámasztani; aki mégis megteszi, az a Messiás. Jézus pontosan ezt tette Lázárral. Így válik érthetővé a történet több furcsasága. Például az, miért hangsúlyozza annyira az író, hogy a holttest már negyedik napos, meg hogy szaga van: ezért, hogy jelezze: emberileg itt már semmit nem lehet tenni. Tudjuk, Jézus, miután megkapta barátja, Lázár halálhírét, két napig vár ahelyett, hogy rögtön rohanna hozzá. Miért? Késlekedését többször szemére vetik Lázár nőrokonai, de ő tudja, mit csinál, meg is mondja, csak épp nem értik: azért

várakozik, hogy Lázáron megmutatkozzék Isten dicsősége. Egyszóval három nap elmúltával áll elő az a helyzet, amikor már senki, csak a Messiás tud holtat feltámasztani. Óriási dolog, hatalmas jel! Nemcsak annak a jele, hogy Jézus valóban a Messiás; jele annak is, hogy amint a Messiás Krisztus a három napja meghalt Lázárt feltámasztotta, úgy az idők végén Isten a sok száz, sok ezer éve halott embereket is mind feltámasztja test szerint.

E negyedik, legnagyobb messiási cselekedet után a zsidó vezetők számára valóban nincs kiút többé. Ha semmi módon nem akarják elismerni a Messiásról, hogy Messiás, akkor egyszerűen nincs más lehetőség, mint kiiktatni őt a világból, kitörölni az időből, még a múltból is, mintha soha nem is létezett volna. Nyomban Lázár feltámasztása után megszületik a tragikus döntés: a főpapok haladéktalanul összehívják a nagytanácsot, és végleg elhatározzák Jézus halálát.

A három, illetve négy messiási csoda kapcsán láttuk azt a félelmetes fokozatosságot, aminek végpontján a Messiást keresztre adják. Az első messiási csoda, a leprás megtisztítása után megindul a vizsgálat; a másodikat, a néma démon kiűzését követi a Belzebub-vád; a harmadik, a vakon született gyógyítása után kizárják a közösségből a gyógyultat, s vele jelképesen mindenkit, aki Jézust Messiásnak meri mondani. Utoljára, a negyednapos halott, Lázár feltámasztása után véglegesen elhatározzák Jézus halálát. És – milyen hatalmas Isten irtalma – akik ezt tették, mégis kapnak még egy jelet: Jónás jelét, a feltámadást.

Dér Katalin

Keresztény válasz az üldöztetésre

Márfi Gyula

A „Titeket is üldözni fognak” (A keresztények válaszai az üldöztetésre régen és ma) konferencia megnyitó beszéde (2017. január 28.)

Szent István napján küldtem ki egy körlevelet az egyházmegyében, amelyet az egyházmegye papjai fel is olvastak, és ebben felhívtam a figyelmet arra, hogy az üldöztetések végigkísérték a történelem folyamán az Egyház életét. Szent István kivégzése után nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi Egyház ellen. Az apostolok kivételével mindnyájan elszéledtek Júdea és Szamaria tájékára. Krisztus után 64-ben Néro császár idejében már a birodalom fővárosában, Rómában is hatalmas keresztényüldözés tört ki, amely nagy tömegáldozatot kö-

vetelt. Tacitus használja az „ingens multitudo” kifejezést, ezt nem mi állítjuk, hanem egy pogány történetíró, „hatalmas tömeg”. Az üldözések hamarosan kiterjedtek az egész Római Birodalomra. Az első három évszázad pápai közül legtöbben vértanúságot szenvedtek, a későbbi korok pápai közül is sokan lettek vértanúk, illetve száműzöttek. Mindenki fölkapta a fejét, amikor XVI. Benedek pápa lemondott a pápaságról, azt hitték, hogy ilyen még soha nem volt, a nyolcadik pápa volt, aki lemondott. Az első három száműzetésben volt, amikor lemondott, mert nem tudta az Egyházat ténylegesen kormányozni. Szilvériusz, Ponciánusz és I. Márton pápákról van szó.

Az utolsó öt évszázad vértanúit érdemes röviden számba vennünk. A II. Vatikáni Zsinatnak köszönhetjük, hogy ők is bekerültek most már a misekönyvünkbe és a zsolozsmáskönyvünkbe is. 1597-ben Japánban feszítették keresztre Miki Szent Pált és társait, huszonhatan voltak, február 6-án emlékezünk meg róluk. Ugyancsak Japánban végezték ki Ruiz Szent Lőrincet, aki egyébként Fülöp-szigeti családapa volt, tizenöt társával együtt. Őrájuk szeptember 28-án emlékezünk. A XVII. században Vietnámban is nagyon sok keresztényt öltek meg, közülük Dung-Lac Szent Andrást és társait megünnepeljük, összesen 117 embert, november 24-én. A kínai vértanúk közül Zhao Rong Szent András és sok-sok társát június 9-én ünnepeljük.

1839 és 1866 között nagyon sok keresztényt végeztek ki Koreában is. Közülük Kim Tageon Szent Andrásról és 102 társáról szeptember 20-án emlékezünk meg. 1886-ban Ugandában végeztek ki 22 fiatalot. Ezeknek legtöbbjét száraz kékébe kötve elégették. Charles Lwangáról és társairól van szó, akiket, mint mondtam, elevenen elégették, június 3-án emlékezünk meg róluk. Az 1920 és 30 között Mexikóban kivégzett 5300 vértanú közül Magellán Szent Kristófot és társait május 21-én ünnepeljük. Ezek a vértanúk természetesen csak töredékeit jelentik a hitvallóknak, akik életüket adták Krisztusért, hiszen csak Japánban a XVII. században körülbelül 35 ezer keresztényt öltek meg az úgynevezett simabara-i lázadás idején. Kínában 1899 és 1901 között a boxer-lázadás idején több mint 30 ezer krisztushívó lett vértanú. Köztük volt öt püspök, számos pap és sok világi hívó is.

De nem feledkezhetünk meg napjaink vértanúiról sem. Indiában, a Közel-Keleten, Észak- és Közép-Afrikában annyian hálnak meg, hogy ha egyenletesen osztanánk el őket, Győrfi Károly úrnak a könyve szerint, 4 percenként, mondhatnám, hogy 4 percenként megölnék egy keresztényt. Nigériában pár hónapja körülbelül 500 keresztényt égettek el elevenen, az úgynevezett fuláni (muszlim) milícia tagjai. És itt még hadd említsem meg, hogy egy spanyol

pap ezt feltette az internetre és a spanyol médiahatóságok ezt letiltották. Gyűlöletébresztőnek, sőt, pornográf felvételnak minősítették. Mindjárt hadd említsem meg, hogy én egyetértek azzal, hogy aki tagadja a zsidó holokausztot, az bűncselekményt követ el, mert hazudik. De azért, kérem tisztelettel, hogy a keresztény holokausztot miért kell tagadni? Tehát ha a zsidó holokausztról hallgatsz, bűnt követsz el. Ha a keresztény holokausztról beszélsz, akkor meg azzal követsz el bűnt. Hol van itt az egyenlőség? Miért van ez a kettős mérce?

Ezért mondom azt, hogy bizonyos keresztényüldözés van Európában is. Mindenképpen találkozunk a hátrányos megkülönböztetéssel, és az a helyzet, hogy ha mi mondunk valami rosszat másokról, akár olyant is, ami igaz, akkor azonnal rasszistáknak meg gyűlöletkeltőknek meg kirekesztőknek neveznek bennünket, ha viszont rólunk beszélnek rosszat, az mindig politikailag korrektnek minősül. Hadd említsem meg, itt magunk között vagyunk, hogy mennyit emlegetik a papi pedofiliát. Én úgy tudom, hogy a pedofil bűncselekményeknek körülbelül fél százaléka köthető papi illetve egyházi személyekhez. Érdekes, hogy vannak olyan szervek, amelyeket a 99,5 százalék egyáltalán nem érdekl. Csak az a fél százalék. Folyton erről beszélnek. Amit például edzők követnek el fiatal sportolókkal szemben. Amit pedagógusok követnek el. Amelyek családokban zajlanak le. Vagy amelyeket politikusok vagy tömegkommunikációban szereplők meg egyéb sztárok követnek el, arról tilos beszélni. A papi pedofília az meg állandó téma. Nem azt mondom, ezt nyilván szégyellni kell, ez is sok, egy eset is sok, de hogy csak erről beszélnek, az azért furcsa.

Természetesen a mi reakciónk mindenre nem lehet az, hogy gyűlöltre gyűlölettel, gyilkosságra gyilkossággal válaszolunk, védekeznünk azonban szabad, sőt, kötelességünk is. Jézus azt mondta: „Ki vádolhat bűnnel közületek? Melyik jócselekedetemért akartok megkövezni?” Ezt tette Szent István vértanú is, mikor beszédében kifejtette, hogy ő nem vétett az írások ellen. Szent Péter azt javasolja nekünk, hogy ellenfeleinknek szelíden, tisztelettel tanúsítva és jó lelkiismerettel válaszoljunk, hogy „akik Krisztusban való szép életünkért elhíresztelnek minket, azok rágalmaikkal szégyent valljanak.”

Még azt említeném meg az aktualitás miatt, hogy a napjainkban megölt keresztényeknek nagy része muszlimok áldozata. De nem kizárólag. Például Indiában sajnos, a hinduk között is alakult egy olyan nacionalista irányzat, amelyik minden külföldre haragszik és minden külföldit üldöz. Amikor ez előtt talán 5 éve vagy 6 éve Kanadában, Quebec-ben részt vettem egy Eucha-

risztikus Világkongresszuson, a Ranchi-i püspök elmondta, hogy a szemináriumában szentségimádás közben több kispapot és papot megöltek. De azt is elmondta, hogy nem költözött el mégsem a szeminárium, sőt, azóta ez a hely más valóságos zárandokhellyé változott. Csak reménykednünk szabad abban, hogy Tertullianus mondása igaznak bizonyul most is, hogy a mártírok vére a kereszténység magvetése.

Mindenesetre még annyit hadd említsek meg, hogy itt most nekünk önmagunkkal is szembe kell néznünk, múltunkkal is meg jelenünkkel is. Az kétségtelen, hogy az európai kereszténység önmaga alatt van. De ugyanakkor talán nem árt, ha tudjuk, hogy ez nem érvényes az egész világra. Azt mondják misszionáriusok, hogy Korea 50 év múlva keresztény többségű ország lesz. Gondolom, Dél-Koreára gondol. Afrikában is terjed a kereszténység. Európában azonban sajnos, visszaszorulóban van. Ezt jelzi az is, hogy az Európai Unió alkotmányában említés sem történetelt Jézusról és a kereszténységről. Miközben megemlíti az alkotmány előszava a görög-római hagyományoknak a fontosságát, és a felvilágosodás jelentőségét. Pedig hát a görög-római értékeket kik mentették meg? A keresztények. A felvilágosodás jelszavai, szabadság, egyenlőség, testvériség, azok honnan származnak, ha nem a Bibliából? Keressétek meg az egyenlőséget és a szabadságot az iszlámban. Keressétek meg az egyenlőséget Indiában, ahol a kasztrendszer még ma is tartja magát. Keressétek a szabadságot Kínában vagy Japánban. Nem találjátok meg. Ezek az elvek ezek keresztény földön váltak ismertté és meghatározóvá.

Mert nekünk, igenis, büszkéknek kell lennünk arra, hogy keresztények vagyunk, és ragaszkodnunk kell a hitünkhöz. Ez az alkalmazkodás egy óriási nagy kérdés. Mert amikor az ember azt hallja, hogy Brüsszelben a városháza előtt eltüntetik a karácsonyfát, hogy ne sértsük a muszlimoknak az érzékenységét – szerintem nem sérti, csak ők gondolják – leszedjük a keresztet, hogy ne sértsük a muszlimok érzékenységét, akkor hova jutunk? Akkor legyünk mindannyian muszlimmá, ne maradjunk keresztények, mert az, hogy keresztények vagyunk, az sérti az ő érzékenységüket. Tagadjuk meg Krisztust, és mondjuk azt, hogy Mohamed a mi prófétánk. De hát itt ugye van egy bizonyos pont, ahol igenis meg kell állni. Azt kell mondani, hogy ezt nem adhatjuk fel, inkább meghalunk. Minden gyűlölet nélkül. Minden ellenszenv nélkül. De azért az önfeladás az nem azonos az önmegtagadással, amit Krisztus urunk kíván tőlünk.

Nos, annyit szeretnék csak mondani, hogy mindenképpen ki kell tartanunk a hit mellett, mert nincs is más választásunk. Mi tudjuk, hogy a migrációnak

az alapvető célja Európa iszlamizálása. A muszlim az nem is hagyhatja el a hazáját, ha nem a hitterjesztés, ha nem az iszlamizálás céljából. Ezt akár tudják az európaiak, akár nem tudják, ez így van. Az alapvető cél ez. Amellett sok minden egyéb ok és cél is van, de ez a legalapvetőbb. És ez azért van így, mert Európában létrejött egy légüres tér, egy vákuum szellemileg is meg demográfiailag is. Egy olyan világban, ahol például a szexualitás elszakad a szeretettől, a szerelemtől és az élettől, ott az van, ami nálunk van, egy vákuum. Ismerjük a mondást: „Natura horret vacuum”, „a természet irtózik a légüres tértől”. Itt választásunk van, vagy újra vállunkra vesszük Krisztus szelíd igáját vagy pedig nyakunkra tesszük Mohamed vasigáját. Mondhatnék megint egy latin mondatot: „Tercia via non datur”, harmadik út nincsen. Még akkor sem, ha sokan azt gondolják, hogy van. Kicsit megbérmálkozom, aztán nem lesz rá gondom. Nálunk divatosak ezek. Kicsit szeretlek is meg nem is, tudod, így van ez, énekelte a barátunk, most nem jut eszembe a neve. Meg az István, a király hogy végződik, „veled, Uram, de nélküled”. Hát ilyen nincs. Ez az, ami nincs. Vagy veled, vagy nélküled. Veled, Uram. „Tercia via non datur”. Válasszuk mindannyian Krisztust. Mert csak általa juthatunk el mi az üdvösségre.

Lucifer megvallja ördögi tervét az emberiség ellen

– A Szent Szűz nevében parancsolom neked, hogy mondd el az igazságot, ami Krisztus Egyházában történik!

– Jaj, azt a nevet ne, csak azt ne! Annak a névnek csak a hallatára végtelen kín fog el engem és bennünket, démonokat. Nem akarok beszélni, de a Magasrendű Asszony beszédre kényszerít, te undorító pap. A Katolikus Egyház támadás alatt áll. Az ördögi erők elszabadultak annak a Jegyese felé, akit fel-függesztettünk a keresztre. Ez az utolsó csapás, amit az Egyháza mérünk. A pápa lemondása megnyitja az utat a frontális támadásunkhoz. Az ott fent vissza akar térni a földre, hogy mikor, hol és hogyan, nem tudom, de érzem, hogy az a nap már nagyon-nagyon közel van. Az erőm egyre gyengül, ezért kell koncentrálnom, hogy visszanyerjem az energiáimat, hogy a milliárdnyi démonjaimat az Apostoli Szentszék ellen tudjam fordítani. Nem elég a korrupció, a pénzsóvárság, a botránykeverés, hanem egy olyan támadást kell indítani, amelynek a végkifejlete a Római Egyház pusztulása.

– **Isten nevében mondd meg, mit akarsz tenni Isten Szent Jegyese ellen?**

– Kétezer éve már, hogy mi bukott angyalok az Egyház és a széplelkű politikusok segítségével megpróbáljuk véglegesen megsemmisíteni azt a szörnyűséges Názáreti teremtményt. Sajnos nem sikerült még, mert a Mindenhatóhoz tartozik. Minden erőnk feleslegesnek bizonyult, mert a pokol kapui, ahogy azt az undorító Keresztre feszített mondta, nem kerülhetnek fölénybe. De mi nem adjuk fel. Folyamatosan támadjuk, sebezük, véreztetjük megköszönve azoknak, akik ebben belülről a segítségünkre vannak, és a kezünkre adták magukat. El kell foglalnunk a Keresztre szegezett földi helyettesének a trónját bármi áron is, bármibe kerüljön is. A szemináriumok elnéptelénítésén dolgozunk a kolostorok bezáratásán, de nem sikerül a rácsok mögötti nők, férfiak imáját elhallgattatni. Vannak még fiatalok, akik imádkoznak a zárdák csendjében. Az átkozottak! Azok mennyire ártalmasak nekünk, akik az életüket szentelik a Magasságosnak.

– **Isten nevében mondd el, hogy miben mesterkedsz?**

– Neeem, neem mondom el.

– **Elrendelem Krisztus Szent Vérére, hogy válaszolj a kérdésre.**

– Az Ott fenn már belefáradt a bűneitekbe, undorodik az emberek cselekedeteitől, és csalódott a nők magatartásától. A bűnben fuldokoltok. Az emberiség nagy része az enyém, spirituálisan halott és képtelen feléledni. Immáron sok érsek, püspök, pap teljes ellentétben vannak az Egyházatok hagyományaihoz képest, és nincsenek összhangban a pápai konzervatívizmussal. A progresszívizmus, a zsinat utáni bizonyos nyitások mögött mi állunk. Mert zavart akarunk, széthúzást, megosztást Szent Péter Trónján (ahogy ti nevezitek) kívül és belül. Higgyétek csak továbbra is, hogy mindez a papocskák meséi, így a pokol felé igyekvők száma egyre nagyobb lesz. Most már sokat nem érnek.

– **A Szent Mártírok Szent Pio és Szent Bernadett nevében mondd meg az igazat Róma Egyházának jövőjéről?**

– Nem ismerem a jövőt. Azt csak Ő ismeri. Azt sem tudom, hogy a következő pillanatban mi fog történni, mert azt csak Ő tudja. Nem látok előre eseményeket, csak a jelent. Én csak egy vesztes vagyok, aki fellázadt és mindent elvesztett. Elvesztettem a Paradicsomi létet örökre. De egy célom van: minél több lelket magammal rántani a gyötrelmek királyságába. Így akarom megbosszulni a paradicsomból való kiűzetésemet. Ez az én örök bosszúm. Én nem vagyok örök, csak egy teremtmény vagyok, mint ti, de sokkal erősebb,

hatalmasabb, ügyesebb, ravaszabb, mint ti. A ravaszságomat használom fel a tönkretételetekhez.

Elmondom még neked, te undorító pap, hogy rettenetes támadást provokálunk ki a Római Egyház ellen, megremegtetjük a falait, de nem karcoljuk meg a stabilitását. Gazdasági krízist generáltunk, hogy megszegényítsük a világ népességét, elbátortalanítsuk, aki imádkozik és megmérgezzük a kapcsolatot így eltávolítva az embert Tőle. Semmit nem hagyunk ki, és mindenre készek vagyunk, ami elválaszthatja a teremtményt a Teremtőtől. Mindaz, ami rombolhat, keresztülvisszük. De most az Egyházra koncentrálunk, és ameddig a mi pusztító munkánk nem megy végbe, nem nyugszunk meg. Kértem éveket attól, aki Odafönt van. Most ez a mi időnk, tehát neki felkerekedünk annak tudatában, hogy az elnyert idő végéhez közelít. Hallom a Mindenható mennydörgését, aki az én semmi létemre emlékeztet, és szófogadásra kényszerít az akaratom ellenére, de neki engednem kell. Az a pápa, aki a Rerum Novarum-ot adta ki, *(szerk. „Az új dolgok”, XIII. Leó pápa egyik enciklikája, amelyet 1891. május 15-én adott ki)*, látta amint a misét celebrálta, a démonokat, ahogy a föld felszínére jöttek, és mindenütt szétszóródtak. Emiatt írta azt az utálatos imát az Égi Seregek Hercegének, amit mi megsemmisítettünk a szertartás végére. Mára már az egész föld teljesen teli van bukott angyalokkal, amiket ha a lélek szemével tudnátok nézni, látnátok, hogy az egész egy sötétség. Teljes sötétség. Ha látnátok a pokoli szörnyeket a világban körülöttem, meghalnátok a félelemtől, annyira rettenetes alakúak. És mindezek ellenére mégsem hisztek.

– **A Szentháromság nevében mondd meg, mit tervezel az emberiség ellen?**

– Elpusztítani minden erőmmel. Rabszolgasorsba taszítani. Egy szóval elkárhoztatni. Ehhez háborúkat, pusztítást, katasztrófákat kell provokálnom, hogy a végső elkeseredettség és istenkáromlás állapotába kerüljenek. A váltságot súlyosbítanom kell, egyre több személyt kell nyomorba döntennem, reménytelenség állapotába vezetnem, ahonnan nem tud szabadulni. Aztán át kell radikálisan alakítanom az ún. polgári társadalmatokat egy nagy disznóóllá. Abban tocsogtatlak benneteket, majd onnan tovább húzlak a pokolba. A szolgálaim már dolgoznak rajta, el kell végezniük a piszkos munkát, amit megparancsoltam nekik. A földet egy hatalmas temetővé alakítom, ahol a kevés túlélő kénytelen lesz engem imádni, és nekem szolgálni mintha egy isten lennék. És ez az én végcélom: az Ő helyére kerülni. Sokan szertartásban hódolnak nekem. Mások megidéznek, míg mások imádnak. De nem tudják, hogy már el vannak kárhozva. Egy maroknyi euróért és némi szívességért cserébe

nekem adják magukat a karmaim közé kerülve. Meglátjátok, mit teszek az Egyházatokkal, micsoda egyház szakadást provokálok, legrosszabbat, ami eddig történt. Meglátjuk mennyien kerülnek Óhoz és mennyien én hozzám. Az idő a végéhez közeledik, és én azon igyekszem, hogy minél nagyobb számban gyűjtsék közületek magam köré. Mindenki egyetlen úrként fog rám tekinteni, akkor is, ha egy senki vagyok.

– **Szent Gemma Galgani, Szent Teréz, Gyermek Jézus és Szent Maria Goretti nevében mit kell csinálnunk, hogy legyőzzünk téged és megmentjük a lelkünket?**

– Neeem nem akarok beszélniiii! Az, az ott Fönn kényszerít, hogy válaszoljak. A Rózsafüzér imádság, az az átkozott korona, ami sok lelket elragad tőlünk és hatalmas ellenünk, egy kalapács, ami összenyom minket. **Térjete vissza az Egyházba, gyónjatok hetente és beszéljete egymással gyakran. A hibáitokat tartsátok kontroll alatt, és kölcsönösen segítsétek egymást. Szeressétek egymást** és tükrözzétek vissza magatokban a Bizalom fényét. A békét egyedül a koronával a kezetek közt, a **gyakori szentáldozással** nyeritek el.

Menjetek misére odaadással és tisztelettel bármi ellenségesség árán is. Ő, csakis Ő tud benneteket megmenteni az örök kárhozattól: hatalmas védelmi pajzs a pokol, a kísértések és a Gonosz csábításai ellen. Imádkoztatok Benedek pápáért, aki sokat szenvedett az Egyházban elkövetett bűnökért, melyeknek súlya meggyengítette fizikailag és lelkileg, de le nem győzte. Imádkoztatok a bíborosokért, sokak közülük hozzám tartoznak, imádkoztatok a püspökökért, akiknek maguk felé hajlik a keze. Imádkoztatok a papokért, akiknek szükségük van a ti támogatásotokra. Imádkoztatok az ellenségeitekért, barátaitokért és az ismeretlenekért, a távoliakért, és Ő emlékezni fog rátok. Az ott Fönn szomorú, mert nap mint nap látja, hogy sok gyermeke a Pokolba kerül a folyamatos jelenéseinek ellenére, aminek szinte senki sem hisz. Az Ő könnyeit öntétek az irgalmas állapotért, amelyben sok lélek létezik, végükhöz közeledik, és helyét átadja az égi büntetésnek.”

(Egy ördögűzés alatt elhangzott szöveg írott verziója, 2016. november 17.)

Kiadta: [La Fede Cattolica](http://romaikatolikus.blogspot.hu), <http://romaikatolikus.blogspot.hu>

Az ördögűzés valójában örömteli esemény

Francesco Bamonte, az Ördögűzők Nemzetközi Szövetségének elnöke, Róma és a Vatikán hivatalos ördögűzője augusztus 27-én a III. Szeretetláng Fesztivál keretében Budapesten járt.

Ekkor készítettünk vele exkluzív interjút arról, hogy miért beszélünk ma olyan keveset az ördögről, és hogy mennyire nem olyan az ördögűzés, mint amilyenek a filmek alapján elképzeljük.

„Az ördög legnagyobb ravaszága, hogy elhítheti velünk: nem létezik.”
Valter Cascioli, az Ördögűzők Nemzetközi Szövetségének szóvivője nyilatkozta ezt két éve, nem sokkal a szervezet megalakulása után.

Az ezt megelőző korokban az emberiség mindig hitt ezeknek a szellemi lényeknek a létezésében. A történelem során talán legelőször napjainkban fordul elő, hogy az ördögnek sikerül elhíthetnie, hogy nem létezik. Ez különösen azért veszélyes, mert ha az ember nem vesz tudomást a létezéséről, akkor nem is védekezik ellene.

Ugyanakkor mintha ma az egyház is sokkal kevesebbet beszélne az ördögről, mint a korábbi évszázadokban. Mi lehet ennek az oka?

Az utóbbi időben sajnos hiányosság mutatkozott e téren a papképzésben. A leendő lelkipásztorok nem értesültek kellőképpen az ördög létezéséről és az exorcizmus, az ördögűzés fontosságáról. Mindez pedig pasztorális szempontból is háttérbe szorította ezt a kérdést. Holott Jézus, aki elsőként űzött ördögöt, nemcsak azt parancsolta a tanítványainak, hogy gyógyítsák az embereket, hanem kifejezetten utasítást adott nekik arra is, hogy űzzék ki az ördögöket. Az egyháznak tehát tudnia kell, hogy Jézus parancsát követi, ha ördögűzéssel foglalkozik.

Ugyanakkor az Ön kivételével meglehetősen kevés ördögűző tűnik fel akár a katolikus, akár a világi médiában. Miért rejtőzködnek?

Jómagam az Egyház felhatalmazásával járom a világot, segíteni akarok abban, hogy – elsősorban a papok – minél szélesebb körben megismerjék ezt a területet.

Miért van szükség manapság ördögűzésre?

Napjainkban igen súlyos a helyzet. Egyesek egyáltalán nem hisznek a gonosz létezésében, mások viszont az okkultizmus követői, és vallást akarnak alapozni az ördög létezésére. Azért aktuális tehát ez a téma, mert a gonosz működése talán soha nem volt még olyan erős a társadalomban, mintha szinte vallás lenne.

Az Egyház a szervezetünk két évvel ezelőtti hivatalos megalakulásakor éppen azt ismerte el, milyen fontos ez a kérdés. Az e területen dolgozó papok azóta is szorosan együttműködnek, konferenciákat, képzéseket tartanak, hogy e nehéz időkben minél jobban segíthessék az Egyházat.

Ha az exorcizmusról szóló filmeket nézünk, akkor azt gondolhatjuk, az ördögűzés szertartása nagyon extrém. Hogyan kell ezt elképzelni valójában?

Ne higgyenek a filmeknek, mert egy-egy ilyen szertartás egyáltalán nem úgy zajlik, ahogyan a mozivászonon látni. Az ördögűzésnek nem az a lényege, hogy az emberek minél jobban megijedjenek, hogy a sátán minél borzalmasabbnak tűnjön, hanem az, hogy Isten dicsősége és Szűz Mária hatalma megmutatkozzon. Főleges tehát ilyen filmeket nézni, mert ezek nem az ördögűzés lényegét mutatják be, és túlságosan sötéten ábrázolják ezt a szertartást, holott valójában egy örömteli eseményről van szó. A valódi ördögűzés során jelen vannak a szentek, a Szűzanya, megmutatkozik Jézus és Isten szépsége, megnyilvánul a szeretetük. Egy ördögűző szertartás megindító esemény, nem riaszt meg, nem tölt el senkit félelemmel. Amikor ördögűzéssel nem foglalkozó papok elkísértek egy-egy ilyen szertartásra, meghatódtak, és nem a démon tett rájuk mély hatást, hanem a szerető Isten, akinek jelenléte érzékelhető volt.

Beszélgjünk most az ördög tevékenységéről, hiszen amiatt fordulnak Önökhöz az emberek. Hogyan szállja meg az ördög az embert?

A probléma gyökere az, hogy a mai, kereszténységét elvesztett társadalomban túl sok az olyan, okkultista és egyéb csoport, amely azon dolgozik, hogy az ember ne Isten, hanem a sátán felé forduljon. Az okkultizmus mellett az ezotéria, a mágia és a sátánizmus is az ördöghöz közelítik az embert, és ide tartoznak még azok a gondolkodásmódok is, amelyek az emberből akarnak Istent csinálni. Az az ember, aki magát akarja istenné tenni, eleve veszélyben van. Gyakran ezek a szekták, hiedelmek nyitják meg a kapukat, amelyeken keresztül az ördög eléri az egyes embereket.

Melyek a legjellegzetesebb jelei annak, hogy valaki az ördög befolyása alatt áll?

Nehéz ilyen röviden elmondani, de azért igyekszem összefoglalni. Az ördög jelenlétére utalhat például, ha valaki olyan nyelveket ismer, amelyeket nem tanult, ha a természetesnél nagyobb erővel rendelkezik, ha ellenérzessel vagy utálattal viseltetik szent dolgok iránt, anélkül, hogy oka lenne erre, vagy ha bármely téren olyan ismereteknek van birtokában, amelyekről nem lehet tudomása. Az Isten iránt érzett gyűlölet is ide tartozik, de az is, ha valakiből hánnyás útján olyan tárgyak távoznak, amelyek természetes körülmények kö-

zött nem lehetnek jelen egy ember testében. Olyan is előfordul, hogy a pupilla teljesen fehérré válik, és a szem eltűnik. Az is az ördögi megszállás jele lehet, ha a személyiség megváltozik, de nem pszichiátriai esetről van szó, hanem arról, hogy valami olyan lakozik az emberben, ami meg akarja őt semmisíteni. Fizikailag legyengíti, erkölcsileg és lelkileg tönkreteszi a démon azt az embert, akiben lakik.

Miként jutnak el a megszállottak odáig, hogy az Egyházhoz forduljanak segítségért?

Az emberek sokszor nem is tudják, hogy ördögűzésre lenne szükségük, többnyire valamilyen pszichológiai vagy pszichiátriai problémára gondolnak. Vannak azonban olyan jelek, amelyek a tapasztalt ördögűző számára azt bizonyítják, hogy nem pszichológiai esetről van szó. Ezek felismerését sajnos nem tanították meg a papoknak a szemináriumokban, így nekem és társaimnak kell megtanítanunk nekik. A hivatalos ördögűzők, akiket a megyéspüspökök bíznak meg ezzel a feladattal, részesülnek ilyen képzésben.

Egy átlagos hívő nem is ismeri fel ezeket a jeleket?

Az ördög által megszállott ember környezetében élők felfigyelhetnek ezekre. Ilyenkor tanácsot kell kérni egy ördögűzőtől, aki teljes bizonyossággal meg tudja állapítani, hogy valóban az ördög működésére utaló jelekről van-e szó.

Mi történik, ha valaki jelentkezik Önöknél? Hogyan kell elképzelni a vizsgálatot, és milyen lépések vezetnek az esetleges ördögűzéshez?

Az ördögűző pap első lépésként meghallgatja a hozzá forduló embert, és ha lehetséges, a környezetében élőket is. Azt szeretné megtudni, miféle különleges, furcsa dolgok történtek, milyen jeleket tapasztalnak, amelyek korábban nem voltak jellemzőek. Az elmondottak alapján azután a pap konkrét kérdéseket tesz fel, hogy pontosíthassa, miről van szó. Ezt követően egy tapasztalt ördögűző már nagy biztonsággal meg tudja állapítani, hogy szükség van-e rá, vagy nem. A diagnózis felállításának azonban van még egy harmadik momentuma is: a pap imádkozik a vizsgált személy felett. Ez még nem ördögűző szertartás, de az ima által világossá válik, hogy ördögtől megszállott emberről van-e szó, vagy csupán valamilyen betegség hordozójáról. Ha ugyanis valóban az ördög fogságában van valaki, akkor a gonosz lélek az ima alatt is megmutatkozik valamilyen formában, hiszen nem viseli el Isten jelenlétét.

Eljutottunk az exorcizmus szertartásáig. Kötött liturgiáról van szó, vagy a rítus a megszállott ember és az ördögűző személyétől függően változhat?

Az exorcista pap egy bizonyos hivatalos szertartást végez. De végső soron nem az imája idézi elő az ördögűzést, hanem az ő és az ördög által meg-

szállt személy hite. Az ördögűző pap emellett imádkozhat a saját szavaival, és mondhat szabadító imákat is. Ezek, illetve maga a rítus is fontos, de hangsúlyozom, ami a leglényegesebb, az a pap hite és Szűz Mária közbenjárása. Az egyházi szertartás során gyakran hívják segítségül Jézus nevét, és erre a démon távozik is – ez azért van így, mert a pap konkrét utasításokat ad neki az Egyház felhatalmazásával. Az Egyház a rituálé segítségével megidézheti az összes szentet, a Szűzanyát és az angyalokat, ezáltal segíthet az ördögűző papnak és a megszállottnak a sátán elleni küzdelemben.

A III. Szeretláng Fesztiválon tartott előadásában hangsúlyozta, hogy Szűz Máriának központi szerepe van a gonosz elleni harcban. Vajon miért? Ha szabad így fogalmazni: mit vétett Szűz Mária a sátánnak, hogy az még a nevét sem meri a szájára venni?

Lucifer nem tudta elviselni, hogy Isten meg akar testesülni, s ezáltal megmenteni az embert a kárhozattól. Amiatt van ez, mert az embert magánál alacsonyabb szintű létezőnek tekinti. Isten a megtestesülés által Máriát, egy embert magasabb szintre helyezett az angyaloknál. Az Egyház ki is mondja, hogy a Szűzanya az angyalok királynője. A gonosz lélek ezt végképp nem tudta elfogadni, innen ered Mária iránti mérheterlen gyűlölete, amely az ördögűzések alkalmával is megtapasztalható. Amint Ön is említette, a gonosz lelkek sohasem ejtik ki Szűz Mária nevét. Ugyanakkor név nélkül utalva rá gyakran elmondják, milyen ellenállhatatlan hatalma van felettük. Két példát az előadásomban is megemlítettem. Egyszer egy ördögűzés alkalmával, amikor egy rózsafüzér volt a kezemben, a megszállottat kínzó ördög így szólt: „Aki ebbe a láncba kapaszkodik, az sosem veszhet el.”

Egy másik esettel kapcsolatban az exorcizmust a megszabadult és az ördögűző szempontjából egyaránt ismertettem. Az ördögűzés végén az Egyház által segítségül hívott Szűzanya adta meg a végső döfést a gonosznak, hogy távozzon az általa megszállottból. Ezt a szenvedő úgy élte meg, hogy egy fényesen ragyogó, hatalmas köntös ereszkedett le rá és mindenkire a teremben, majd ezer kard szúrta ki az emberben lévő szörnyeteg szemét, az pedig közben azt ordította: „annak (Szűz Máriának) a köntöse fog beteríteni mindannyiunkat”. Eközben nekem, az exorcistának azt mondta a démon: „Itt van ő. Mindig ő az, aki megsemmisít engem. Mindig imádkozik értetek a Fiához. Miért aláz meg minket ennyire?” Szűz Mária és az őt segítő szentek hatalmának az ördög nem tud ellenállni.

Ahhoz, hogy valakit megszálljon az ördög, el kell távolodnia az Egyháztól?

Az Egyháztól távol élő embereket könnyebben megkísérti a sátán, de számtalan trükköt ismer, és mindenkire a maga módján közeledik. Ahhoz, hogy ez bekövetkezzen, nem kell istentagadónak lenni. Ha az ördög rögtön megmutatná a jelenlétére utaló furcsa jeleket, akkor azonnal fölfedeznék, ezért ravaszul rejtőzködve közeledik, még azokhoz is, akik nem akarják követni őt.

Akik viszont az Egyház és Isten közelségében akarnak élni, azokban olyan tűz ég, amely lehetetlenné teszi, hogy megközelítse őket az ördög. Ez a láng égeti a gonoszt, aki nem tud elrejtőzni a fényesség elől, ezért ilyen esetben nem járhat sikerrel, gyűlöletének nem lehet hatalma az Istent szerető ember felett. Ezzel függ össze az is, hogy ha az ördög valóban megszáll valakit, az egyházi rítus mindig felfedi őt, hiszen nem tud elrejtőzni az Egyház által közvetített isteni világosság elől. Aki nem engedi be az ördögöt az életébe, azt nem tudja a hatalmába keríteni, nem bántja.

*(Agonás Szonja/Magyar Kurír
Az írás az Új Ember 2016. szeptember 4-i lapszámában jelent meg.)*

A nagy üldöztetés előtt?

Sokat olvasom a szentek életét és a kommunizmus alatt üldözést szenvedtek visszaemlékezéseit. Hallatlan gazdag ez az irodalom, és kimondhatatlanul sok tanulságot tartalmaz a mi katolikus hitünkkel kapcsolatban. Olvasmányaimban különösképp megragad a börtönviselt papok legvégsőkig kitartó egyházhűsége és az, hogy mennyire ragaszkodtak a szentmiseáldozat bemutatásához. Ezek a tanúságtevők bármennyire is szerettek volna hűek maradni az Egyház hagyományához és rendelkezéseihez, a misével kapcsolatban számos dolgot helyzetükből fakadóan nem tudtak betartani. Az élet, az Úr Jézus mellett való elköteleződésük átírta a rubrikákat, a szép hagyományokhoz való ragaszkodás képtelenségnek tűnt az embertelen körülmények között.

A hagyomány alapján kialakult szokásjog szerint csak a hajnali és délelőtti órákban lehetett a szentmise áldozatot bemutatni. Déli egy óra után már nem. Ezzel hangsúlyozódott a szentmise áldozati és valóságos jellege, mivel az elválaszthatatlan volt Jézus személyétől és a vele történt eseményektől. A börtön, a munkatábor, vagy a gulág körülményei ennek betartását lehetetlenné tették. Ott, ahol éjszaka és nappal egybefolyik, ott, ahol a büntetés-végrehajtást

állandó felügyelet és számtalan tiltó szabályozás biztosítja, nincs katolikus, mindent átölelő egyetemes rend. Ezért a pap akkor mutatta be a szentmisét, amikor alkalom adódott, amikor biztosan tudta, nem fogják megakadályozni, vagy pedig a cella- vagy a műhelybeli társak gondoskodtak arról, hogy zavar-talanul mutathassa be az áldozatot.

A börtönös-gulágos időkben lehetetlen volt megvalósítani a megszentelt helyen való misézés rendelkezését is. Ugyanis már az első keresztényeket követő nemzedékeknél hamar kialakult a szokás, hogy mártírok sírjai fölött mutatták be az áldozatot. Majd ebből organikusan növekedett és alakult ki a felszentelt misézőhely hagyománya, ahol az oltár köve alá vagy magába az oltárba szent ereklyét helyeztek. „Rendes” időben nem is gondoltak másutt misé bemutatására, csak templomi oltáron. Persze az élet sok kegyetlen helyzetet pordukált, így számos esetben különféle vészhelyzetek léptek fel. Például háborús időkben többnyire elpusztították a szent helyeket. Ezért születhetett meg a mozgó táborig oltár, amin csak apostoli engedéllyel rendelkező papok misézhettek. Vagy magánházaknál rejtegették az ereklyét és afölött miséztek. De mindez békeidőben elképzelhetetlen volt, az áldozat bemutatása mindig a templomban folyt, felszentelt helyen.

A pap tudta, hogy a miseáldozatban egyesül lényegileg és testileg is Krisztussal. Nem csak egy a sok-sok ember között. Ő maga lesz az Úr Jézus. Ő maga az áldozati bárány, az ő szándéka és az ő szavai jézusiak, ezek konszekrálják a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé. Minden papnak ez volt a hivatása. Az élete. A misét ezért egymaga is bemutathatta, nem kellett hozzá hallgatóság, nem kellett a világban élő hívők serege, hogy megtörténjen a misztikus áldozat.

Milyen helyzetet teremtett a börtön, ahol idő és hely a végletekig korlátozott volt a mise bemutatásához? És sokszor a cellában több áldozópap is raboskodott, akinek hivatása a szentmise bemutatása volt? Így valósult meg az, hogy egyszerre többen mutatták be az áldozatot, még a trienti liturgia szerint és teljesítették az Úrnak tett fogadalmukat, hogy az ő halálát hirdetik, amíg el nem jön. Hány börtön- vagy gulágviselt papnak adott ez erőt, kitartást és vigaszt a szörnyű megpróbáltatások között! Volt, hogy az egyikük ministrált a másiknak, de ott lehetett a szívében az égő vágyakozás az áldozat bemutatására, és a félelem, hogy talán ez az utolsó lehetőség, amit ő akaratán kívül, de mégis elmulaszt! Lehet, hogy hetekig vagy hónapokig, esetleg évekig nem lesz lehetősége misézésre, az áldozat bemutatására! Természetes volt tehát a koncelebrálás kialakulása! Azt már nem is említem, hogy az előírások szerinti liturgikus ruházatra ügyelni képtelenség volt. A szürke-fekete csíkos rabruha, vagy a lassan lefoszló polgári öltözék maradványai fölé honnan szerezhettek

volna a foglyok albat meg stólat? Minden külsőség elpusztult, csak a benső szándék és a hivatás parazsa izzott, és lángolt fel a tűz, ha az áldozat bemutatásához a kenyér és a bor valahogy mégiscsak eljutott a cella mélyére.

És ha az új rend szerinti szentmise bemutatását nézzük, már kinn a világban és magában az Egyházban is ezek, a börtönben kényszerből megélt körülmények lettek elfogadottá, és tették őket általánossá a rendelkezések. Ezek következményeként nagyon sokszor a pap már nem törekszik arra, hogy felszentelt helyen mutassa be az áldozatot. Bár közel van a templom vagy a kápolna, „pasztorális” okból inkább háznál vagy a hittanteremben mutatja be a misét. Sokszor a legelemibb liturgikus öltözetet is mellőzi, és a legközönségesebb ruhában mondja el a legszentebb liturgikus szövegeket. A mi időkben már nincs semmiféle korlátozás, vagy ha van is, az már nem élő, be nem tartásuk nem von maga után semmiféle megrovást. Misét gyakorlatilag bárhol és bármikor be lehetett mutatni. Van, hogy többtucat pap is ott áll az oltárnál, és nagy ünnepélyesség keretében mutatják be az új rend szerinti misét.

Mi történt? A régi világ volt a rendetlen, és most került minden a helyére? Évszázadok hagyományai és szokásai babonás hiedelmekre épültek, és épp itt volt az ideje megszabadulni tőlük? Vagy az Egyház fölismerte azt, hogy hamarosan eljönnek azok az idők, amikor nem lesznek templomaink, liturgikus ruháink, és üldöznek majd bennünket? Emiatt adott lehetőséget papjainak bárhol és bármilyen körülmények között a mise bemutatására? Közeleg a nagy üldöztetés ideje, és erre az Egyház már felkészült? A szentmise új liturgiája ezt tükrözi. A politikai korrektség jegyében ezt nem lehet kimondani? Vagy egészen másról van itt szó?

Bálint Zsolt

Legyetek felkészülve

Szőkefalván a Szűzanya a 3. nyilvános jelenése alkalmával (1999.06.17.) ezt mondta:

„*Ne féljete drága gyermekeim, nehéz idők jönnek, legyetek felkészülve imával, böjttel (kenyéren és vízen) szerdán és pénteken.*

Imádkozzátok a rózsafüzért és végezzetek keresztúti ájtatosságot. Legyetek felkészülve főleg ezeken a hónapokon. Ne féljete drága gyermekeim, mert én veletek vagyok minden nap és minden percben.

Legyetek jól felkészülve, gyónjatok és áldozatok minél gyakrabban, imádkozatok és olvassatok minden nap egy részt a Szentírásból, és aznap próbálatok meg aszerint élni!”

A 4. jelenés alkalmával (1999. 11.04.) többek között a következőket mondta: „*a nehéz idők közel vannak. Imádkozatok, imádkozatok, imádkozatok!* **Legyetek felkészülve** imával, gyónással, áldozással, böjttel...”

5. jelenés (2000.03.08.): „**Legyetek felkészülve**, kezdődnek a figyelmeztetések, de ne féljete, mert én fogom a kezete, nem hagyom, hogy a szakadékba essete.”

7. jelenés (2000.10.21.): „**Legyetek készen**, mert közeledik a nagy figyelmeztetés.”

13. jelenéskor a papoknak szóló üzenetben (2002.06.17.): „**Készüljete fel**, nehéz idők jönnek, de én veletek vagyok. Ne féljete! Szeretek mindnyájatokat, a jókat és a kevésbé jókat is.”

16. jelenés (2003.06.17.): „*Ne féljete, én veletek vagyok*, **legyetek készen**. Mindnyájatokat védő palástom alá helyezlek. Már sokszor megígértem nektek. Ne féljete.”

Szókefalván sokszor hallhattuk a Szűzanya üzeneteiben, hogy legyünk felkészülve! Felmerül a kérdés, hogy egyáltalán igyekeztünk-e eddig ezzel a gondolattal foglalkozni? Eddig 18 évet kaptunk a Szűzanya ezirányú első figyelmeztetése óta, 1999. óta.

Mit jelent az, hogy legyünk felkészülve? Mire legyünk felkészülve? Hogyan készüljünk fel? Ezekkel a kérdésekkel kívánok a következőkben foglalkozni.

Az üzenetekben elhangzanak, hogy mire legyünk felkészülve (okok megnevezése): a nehéz idők közel vannak, kezdődnek a figyelmeztetések, közeledik a nagy figyelmeztetés.

Egyen elhangzanak a hogyanok is, a felkészüléshez vezető ajánlott út: ima, böjt, gyónás, áldozás, Szentírás rendszeres olvasása, elmélkedés felette, az imánál külön hangsúllyal a rózsafüzér és a keresztúti ájtatosság, illetve csak annyi, hogy ima – ima – ima.

A nehéz idők közel vannak.

A „közel” egy elég tág fogalom. Mit is jelenthet? Hónapok? Évek? Évtizedek? Szókefalván 1999-ben hangzott el először, majd egy-kétszer később is. 99 óta 18 év telt el. Érzünk-e a nehéz idők közeledéséből valamit?

A „nehéz idők” szintén tág fogalom. A nehézségnek van polgári és hitbeli oldala.

Polgári szempontból nehéznek nevezhetjük a háborúkat, a migránsok miatt alakuló egyre feszültebb helyzetet több országban is, a III. világháború veszélyét. Nehéznek nevezhetjük az egyre gyakoribb természeti katasztrófákat is.

Hitbeli oldalról nehéznek nevezhetjük azt, hogy egyre több bizonytalanság van Egyházunkban is – a hit napi megélésének nehézségei mellett.

Az elmúlt években több templomban is olyan programokat engedtek be papok, püspökök, amelyek teljesen ellentétesek a szent liturgiára épült hely, a templom szellemiségével.

Az Oltáriszentség kiszorul a templomok szentélyéből, néhol még a templomból is, külön szentségi kápolnába – néha csak azért, hogy az arra járó idegeneknek ne kelljen zavarba lennie.

Nyugat-Európában több országban a keresztények megengedik, hogy a keresztetektől eltávolítsák, még a templomok tetejéről is.

Most, Vízkeresztkor Skóciában Anglikánokhoz tartozó keresztény templomban a szertartás közben egy muzulmán nő a Koránból énekelt Krisztus Istenségét tagadó szövegekkel és Allahot dicsőítő szövegekkel. Teljesen vegyes visszhang volt tapasztalható a különböző egyházi vezetőktől.

A „nehéz idő”, a „figyelmeztetések” sorozata folyamatosan bontakozik ki, folyamatában alakul. Tudjuk-e, akarjuk-e észrevenni a félrecsúszásokat. Fel tudunk-e nőni hozzá, teológiai tanulmányok nélkül? Ez – többek között – a jelen idők nagy kihívása a hívek számára.

Folyamatra utal Szókefalva 5. titka: *Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház...*

Súlyos kijelentés, hogy a papok tévelyegni fognak. Gobbi atyánál is elhangzott a Szűzanya részéről, hogy a papok hitetlensége általános lesz. Nehéz szavak ezek, hogy a papok között nagyon sok hitetlen, tévelygő pap lesz.

Papok nélkül nincs Egyház! Papok nélkül nincs átváltoztatás! Pásztorok nélkül a nyáj csak tévelyegni, tévútra menni tud. Ez a jövődőlés lehet, hogy már elkezdett beteljesedni?

Ilyenkor mi a mi teendők, híveknek? Az ima! Ki más imádkozzon a papokért, ha nem a hívek? Imádkoznunk kell azért a papért, aki még talpon van, hogy el ne essék, és imádkoznunk kell azért a papért, akit esetleg tévelyegni látunk, hogy térjen vissza, térjen meg. Ne felejtjük a sátán technikáját, mely értelmében a vezetőt, a pásztort, azaz a papot jobban, erőteljesebben kísérti. Pont azért, mert ha a pásztor eltéved, vele téved el a nyáj is. Tehát komolyan,

naponta kell imádkoznunk név szerint a közelünkben levő papokért, és jó, ha időnként böjti felajánlást is tudunk mellé tenni.

Egyházunk Krisztus Misztikus Teste. Krisztus Misztikus Testének ugyanazt végig kell élnie, mint amit Krisztus végig élt. Ez a párhuzam jól látható az elmúlt 2000 év Egyházának történelméből. Most már az a kérdés, hogy a keresztre feszítés melyik stádiumában van Egyházunk, mint Krisztus Misztikus Teste. Az Egyháznak is evilági szempontból meg kell halnia, csak utána jöhet a feltámadása, utána jöhet a Mennyei Jeruzsálem elérése.

Hogy ez nagyságrendileg mikor várható, arra Egyházunk történelmével összhangban kivethetjük Péter apostol 2. levelében található mondatot: „egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap” (3,8). A teremtés történetének 4 napja alatt megteremtődött az élet alapja. Ábrahámától Krisztusig eltelt 4000 év alatt létrejött a Krisztusra irányultság alapja, megszülethetett Krisztus. Az 5. és 6. napon az élőlényeket teremtette meg Isten, hogy töltsék be a Földet. 2000 év alatt a kereszténység betöltötte a Földet. A hetedik nap a megpihenés, a nyugalom napja volt. A Jelenések könyve szerint a sátán lelakatolása után ezer év béke következik. Lehet, hogy nagyságrendileg mostanában kell felkészülnünk a váltásra? Lehet, hogy valóban mostanában jött el az ideje, hogy Egyházunk evilági szempontból eljusson a haláláig, hogy utána feltámadhasson?

Ezen folyamatok áttekintése után röviden térjünk ki a konkrét dolgokra. Ilyen például a „nagy figyelmeztetés”. Ilyen a 4. titokban szereplő ígért: Romániát egy nagy esemény fogja megrázkódtatni, és sok ártatlan vér fog folyni.

A 3. jelenéskor elhazott üzenetet tovább olvasva további konkrétumokkal találkozunk: „*Legyetek felkészülve: legyen szenteltvízetek, szentelt gyertyátok és tömjénetek... Nem azért jöttem, hogy megijesszem az embereket, hanem azért jöttem, hogy megkérjem őket, hogy térjenek meg és legyenek felkészülve. Legyetek felkészülve, mert az idő közel van, kopog az ajtónál. Abban az időben senki ne menjen ki, maradjon a házban és imádkozzon.*”

Felmerül a kérdés, hogy mikor várhatók ezek a konkrét dolgok? Ugyanakkor az a kérdés is felmerül, hogy kell-e konkrét időpontra visszaszámolnunk? Bölcs-e ezt számolgatni?

Gobbi atyának adott üzenetekben a Szűzanya például 1975. július 9-én az üzenetben azt mondja: „ne törődjetek többé az időpontokkal, ne számláljátok ki győzelmem napját sem. Éljetek rám hagyatkozva és bizalomban...”

Ebből úgy tűnik, hogy a Szűzanya figyelmeztetésének a hangulata elég kelene legyen! Ha valamiért hanyagoltuk eddig a hitgyakorlatunkat, ha valamiért eltávolodtunk Istentől, a Szűzanyától az elmúlt időkben, akkor a figyelmeztetések hangulata, a nehéz idők közelsége miatt szedjük össze magunkat, és sürgősen kezdjük el a rendszeres imákat, alakítsuk a szívünket alázatossá a Szűzanya példáját követve. Az alázat a ma emberének egy kimondottan nehéz feladat! Ezen az emberek nagy részének igen sokat kell dolgozni, hiszen a körülöttünk levő világ, a média tudatosan és tudat alatt egyaránt az alázatosság ellen nevel. De csak az alázat az igazán előremutató krisztusi út!

Alázat kell ahhoz is, hogy a tisztánlátás kegyelmét ki tudjuk imádkozni. Ebben a kavarodásban rá vagyunk szorulva valamilyen mértékig, hogy önállóan kell talpon maradnunk a hitben. Ez pedig a tisztánlátás kegyelmi ajándéka nélkül lényegileg lehetetlen. Fontos tudatosítanunk, hogy az égiek csak akkor tudnak segíteni, ha kérjük, ha áldozatot is hajlandóak vagyunk hozni érte.

A felkészülés akkor lehet sokkal sikeresebb, ha meghalljuk és el is tudjuk fogadni a Szűzanya állandóan visszatérő óhaját: ne féljetek!

Ez a felszólítás a 3. jelenés üzeneteiben (és a többiben is) többször is visszatér:

„Ne féljetek drága gyermekeim, nehéz idők jönnek... Ne féljetek drága gyermekeim, mert én veletek vagyok minden nap és minden percben... Kezdődnek a figyelmeztetések, de ne féljetek, mert én fogom a kezeteket, nem hagyom, hogy a szakadékba essetek... Ne féljetek! Szeretek mindnyájatokat, a jókat és a kevésbé jókat is... Ne féljetek, én veletek vagyok, legyetek készen. Mindnyájatokat védő palástom alá helyezlek. Már sokszor megígértem nektek. Ne féljetek... Nem azért jöttem, hogy megijesszem az embereket, hanem azért jöttem, hogy megkérjem őket, hogy térjenek meg és legyenek felkészülve.”

Térjünk meg és legyünk felkészülve!

Miből is áll a felkészüléshez vezető út?

Idézzük újból a Fény Királynője szavait:

„Legyetek felkészülve imával, böjttel (kenyéren és vízen) szerdán és pénteken.

Imádkozzatok a rózsafüzért és végezzetek keresztúti ájtatosságot.

Legyetek jól felkészülve, gyónjatok és áldozatok minél gyakrabban, imádkoztatok és olvassatok minden nap egy részt a Szentírásból, és aznap próbáljatok meg aszerint élni!

Imádkoztatok, imádkoztatok, imádkoztatok!

Legyetek felkészülve imával, gyónással, áldozással, böjttel.

Legyetek felkészülve: legyen szenteltvizetek, szentelt gyertyák és tömjénetek...

Gyűljetek össze szerdán és pénteken, és imádkozzatok a rózsafüzért és végezzétek el a keresztúti ájtatosságot...

Legyetek felkészülve, mert az idő közel van, kopog az ajtónál. Abban az időben senki ne menjen ki, maradjon a házban és imádkozzon.”

Gobbi atyán keresztül hallhattuk még az alap lelki hozzáállás legfontosabb gondolatát: alázatban a Szűzanyára hagyatkozni!

Tehát mik is a teendőink?

– Napi imádság heti két-három nap böjti lemondást mellé téve (a böjt lehet kenyér és víz, de nem bírja mindenki. Böjt valami kedves enni vagy innivalóról lemondani).

– Imádkozzuk a rózsafüzért naponta minimum egy tizedet.

– Végezzük a keresztúti ájtatosságot minél gyakrabban.

– Győnjünk és áldozunk minél gyakrabban.

– Minden nap olvassunk egy részt a Szentírásból, gondoljuk át egy kicsit, és aznap próbáljunk meg a szerint élni (tehát a reggeli időben, friss fejjel olvassuk, ne esti félálomban).

– Legyen szenteltvizünk a háznál és legyen szentelt gyertyánk is.

– Igyekezzünk imaközösséget is alkotni és együtt imádkozni a rózsafüzért és a keresztúti ájtatosságot. Ez lehet családi imaközösség, lehet egyéb imacsoport.

– Imádkozzunk, imádkozzunk, imádkozzunk – amíg el nem jutunk odáig, hogy szívből és szívvel tudunk imádkozni – ahogy a 20. üzenetben kéri a Fény Királynője.

– A szereteteink mellett imádkozzuk papjainkért, püspökeinkért, a Szentatyáért.

Ez legalább 20-30 perc naponta! Mikor van erre időnk?

Arra van időm – egy határon belül – amire akarom.

Az idő a legdrágább mindannyiunknak. De akit igazán szeretünk nemde a legdrágábbat akarjuk neki adni. Adjunk többet az időnkből Istennek, a Szűzanyának!

És akkor fel leszünk készülve! Legyünk felkészülve!

Jánossy Gábor

(Szőkefalván elhangzott elmélkedés, 2017.01.17.)

Szűz Mária ünnepek (folytatás)

március 25. Gyümölcsoltó Boldogasszony (angyali üdvözlet)

Ősi neve: az örömhír ünnepe. Az ünnep tartalma: az Ige megtestesülésének szent pillanata és annak misztériuma (Lk 1,26-38). Credo: „Értünk emberekért és a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből (descendit de caelis). Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett”. E napon tehát Jézus csodálatos fogantatását, vagyis az egyetlen és semmihez nem hasonlítható megtestesülést ünnepeljük.

Ezen a napon – csakúgy mint karácsony napján – a Credoban a „megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett” szavakra térde hajtunk.

A mise collectája a megtestesült Ige, Jézus Krisztus valóságos istenségét és emberségét megvallva azt kéri, hogy isteni természetének részesei lehessünk. (Minden misében ez a kérés hangzik el akkor, amikor a pap a kehelybe töltött borba egy cseppnyi vizet vegyíti: „A bor és a víz titka által részesülünk annak istenségében, aki kegyesen részese lett emberségünknek.”)

Amikor nagyhétre, vagy húsvét hetére esik március 25-e, akkor az ünnep fehér-vasárnap (húsvét 2. vasárnapja) utáni hétfőre kerül.

Könyörögjünk! Istenünk, te azt akartad, hogy örök Igéd a Szent Szűz méhében emberi testet öltjön. Add, kérünk, hogy mi, akik Megváltónkat valóságos embernek valljuk, isteni természetének is részesei lehessünk. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Törökszentmiklós

A Szolnoktól mintegy 20 km-re keletre fekvő Törökszentmiklóson a Fájdalmas Szűzanya tisztelete régi múltra tekinthet vissza. A XVIII. században kezdődött, amikor az Almásy család 1761-ben kápolnát építtetett az akkori temető közepén a Fájdalmas Szűzanya tiszteletére. A kápolnát 1819-ben átépítették. A temető időközben megszűnt, de a szép kápolna megmaradt, és a Fájdalmas Szűzanya tisztelete egyre jobban terjedt. 1938-ban került a „kálvária-kápolna” a szervita atyák gondozásába. (A szerviták szerzetesrendje a Fájdalmas Szűzanya tiszteletét szolgálja.)

1948. április 30-án a Vatikáni rádió, majd ezt követően a Vatikán hivatalos újságja hírül adta, hogy XII. Pius pápa egy csodálatos szépségű Fájdalmas Szűzanya szobrot ajándékozott és küldött Törökszentmiklósnak. A kálvária-kápolnában helyezték el a szobrot, amely hű mása a római Addolorata nevű csodatévő kegyzobornak. A Szűzanya szívében hét tör van. Arcának élethű kifejezése, könnyes szeme nagy hatással van a zarándokokra. A kegyzobrot Mindszenty József bíboros hercegprímás 1948-ban megkoronázta, a helyet pedig ünnepélyesen kegyhellyé avatta.

A törökszentmiklósi kálvária-kegyhely főbúcsúja minden évben szeptember harmadik vasárnapján van. Előtte való szombaton szentmisét mondanak, majd szentségimádás és szentórák töltik ki a virrasztás éjszakáját. A búcsú vasárnapján több szentmise, az ünnepi főmise után pedig szentséges körmenet van.

Törökszentmiklós a Szolnok és Debrecen közötti vasútvonal mentén van, így vasúton is és közúton is jól megközelíthető. Budapest felől érkezve messziről szembe tűnik a város szélén magasodó, 1900-ban épült, neogót stílusú szent Kereszt templom hatalmas tömbje.

(Ipolvyölgyi Németh J. Krizosztom: Búcsújárók könyve, 1991. nyomán)

A tisztulás első jele a zűrzavar

„Szeretett fiaim, meneküljetek Szeplőtelen Szívembe. Krisztus dicsőséges uralmát nagy szenvedés előzi meg, amely az Egyházat és a világot hivatott megtisztítani, és teljes megújulásra vezetni.

Jézus már megkezdte irgalmas művét, jegyese, az Egyház megújítására.

Különböző jelekből láthatjátok, hogy az Egyház számára elérkezett a tisztulás ideje: ezek közül első a zűrzavar, amely benne uralkodik. Ez valóban a legnagyobb zűrzavar ideje.

A zűrzavar behatolt az Egyház belsejébe, ahol mindent felforgatnak a dogmatika, a liturgia és a fegyelem területén.”

Erről a tengerek partot érő nagy hulláma jut eszembe. Mielőtt a tenger tiszta vize elérné a partot, a víz visszahúzódik, kilátszik mindenféle szenny a fövényen, és csak az után érkezik el a tiszta víz a partra. Valami ilyesmiről beszél itt a Szűzanya, hogy az Egyház tisztulása ugyan már elkezdődött, elindult a tiszta víz hulláma, de előbb be kell következni néhány dolognak, melyek a tisztulás előjeleinek tekinthetők. Ilyen a zűrzavar, a fegyelmezetlenség, a megosztottság, végül az üldöztetés. Ezek közül az első a zűrzavar.

Azt mondja a Szűzanya (1979-ben!), hogy az Egyház belsejében már behatolt (múlt idő) a zűrzavar. Azt mondja, hogy Egyházunk történelmében ez a legnagyobb zűrzavar ideje.

A zűrzavar jelei abban foghatók meg, hogy a dogmatika, a liturgia és a fegyelem területén mindent felforgatnak. Itt nincs meghatározva az, hogy ez csupán Vatikánra (Egyház belseje) vonatkozik-e, vagy netán több ország püspöki, bíborosi vezetésére is. Valószínűbb a második feltételezés. Ebből az átlag hívő valószínűleg nem sokat érzéket a saját plébániáján. Esetleg annyit, hogy időnként furcsa, ellentmondásos hírek jönnek ilyen-olyan dolgokról.

Ez az üzenet 38 évvel ezelőtt beszélt múlt időben a zűrzavar behatolásáról. Akkor ezt biztos, hogy nagyon kevesen vehették észre. Ma már elég feltűnő-

nek mondható a zűrzavar Egyházunk vezetésében, illetve a hívek között is időnként hitbeli dolgokban elég komoly egymásnak szegülést tapasztalhatunk. Ugyanazt az egyik pap így mondja, a másik amúgy. Zavarok vannak. Nagyon nehéz eldönteni, hogy melyik papra hallgassak inkább. Nagyon nehéz a tisztán látás ilyen időben. Hátha adódnak valamilyen konkrét kapaszkodási pontok.

„Fiam igazságokat nyilatkoztatott ki számotokra, melyeket az Egyház mindörökre kifejtett és meghatározott isteni és tévedhetetlen tekintélyével.

Ezek az igazságok megváltoztathatatlanok, miként megváltoztathatatlan magának Istennek az igazsága. Közülük sok képezi valóságos és sajátos hittitkok részét, ezért az emberi értelem soha meg nem érti, és meg nem értheti azokat.

Az embereknek alázattal kell ezeket elfogadnia a tiszta hit felindításával és Istenbe vetett erős bizalommal, mivel Ő nyilatkoztatta ki, és Ő tárja minden idők embere elé az Egyház Tanítóhivatala által.

De ma elterjedt az az igen veszélyes irányzat, hogy be akarnak hatolni mindenbe és meg akarnak érteni mindent – még a misztériumot is. Így jutnak el odáig, hogy az igazságnak csak azt a részét fogadják el, amelyik emberi értelemmel felfogható. Magának Istennek a misztériumát akarják felderíteni.

Visszautasítják azokat az igazságokat, amelyek értelemmel fel nem foghatók. Az egész kinyilatkoztatott igazságot igyekeznek ésszerűen újra kifejteni, abban a reményben, hogy mindenki számára elfogadhatóvá teszik.”

Az üzenet további részéből teljesen egyértelmű a Szűzanya magyarázata alapján, hogy Egyházunknak vannak tévedhetetlen hittitkai. Ezek az olyan Istentől származó hitigazságok, melyeket a mi teremtett létünkben teljes mértékig soha meg nem érthetünk. A hit felindításával és az Istenbe vetett erős bizalommal elég sokmindent felfoghatunk ezekből, de az igazi, teljes mélységeket emberi létünk miatt elve képtelenek vagyunk átlátni, felfogni.

A Szűzanya teljesen egyértelművé teszi, hogy az alázatos ember képes eljutni ezen hitigazságok valamilyen mélységéig. De ma igen sokféle technikával igyekeznek minket leszoktatni az alázatról. A körülöttünk levő társadalom sokféle tudatos és tudat alatti technikát alkalmaz, hogy az alázatot ne gyakoroljuk, vagy legalábbis csak igen ritkán. Pedig az alázat gyakorlása az emberi együttélésnek is jellemzően a kulcsát képezi. Ugyanígy az Isten felé történő megnyilvánulásunknál is az alázat az egyik legfontosabb cselekedetünk kell, hogy legyen. Amíg alázattal el nem tudom fogadni teremtett voltomat a Teremtő előtt, addig nem találhatom meg lelkem biztos nyugalomát. Addig a

lázadás fog fel-fel lobbanni bennem, mely a sátán felé terelget, nem pedig az Isten felé.

A ma felvilágosodott ember számára az alázat egy nagyon nehéz dolog. Ezért próbál mindenfélét kiokoskodni, hogy ne kelljen alázatot gyakorolni. Ennek eredménye, hogy még a hitigazságokat is meg akarja érteni, ezt pedig teremtett voltánál fogva nem fogja tudni megtenni. Mégis hogy látszólag megértse, ezért a rész igazságokat teljes igazságnak állítja be, és fogadja el, illetve fogadtatja el a jámbor emberekkel. Így reménykednek abban, hogy az ésszerűen kimagyarázott (rész)igazságok mindenki számára elfogadhatóvá teszik. Ez az ami komoly zavarokat idéz elő a tanításban. És ez a zavarosság nyugtalanítja a lelkeket.

„Így tévedéssel rontják meg az igazságot. A tévedést a legveszélyesebb formában terjesztik, úgy, mint az igazság új és időszerű értelmezését. Azzal végzik, hogy még azokat az igazságokat is elferdítik, amelyek a katolikus hit alapját képezik.

Nem tagadják nyilvánosan az igazságokat, hanem kétértelműen fejtik ki azokat. A hit tanításában megalkuszak az igazság és a tévedés legsúlyosabb összeegyeztetésével, miként az még soha nem fordult elő.

Ennek befejeztével még beszélnek és vitatkoznak ugyan, de már többé nem hisznek, és így terjed a tévedés sötétsége.

Az Egyház belsejében uralkodó és igazságait elferdítő zűrzavar az első jel, amely biztonsággal mutatja, hogy tisztulásának ideje elérkezett.”

Egyértelmű és tiszta a Szűzanya további magyarázata a zűrzavar igazi okait illetően. Az alap igazságok nyílt támadásával valóban nem jellemző, hogy találkozhatónk. Az viszont egyre többször jön elénk, hogy egy-egy új, izgalmas megvilágítást kap egy-egy hitünk alapjait érintő igazság. Ez adott esetben lehet, hogy ellentétben áll az eddigi tanítás egy-egy részével, de azt gyönyörűen lehet lebegtetni, mit egy új, izgalmas felfedezés, egy új, izgalmas megvilágítása hitünk egy-egy alap pillérének.

„Az Egyház valóban Krisztus, aki titokzatos módon él köztetek.

Krisztus az igazság. Az Egyháznak mindenkor Krisztus fényét kell tükröznie, ami az igazság.

De ellenfelének most sikerült ravasz és megtévesztő munkájával nagy sötétséget terjesztenie belsejében.

És ma az Egyházat sötétségbe borítja a sátán füstje.”

Ezt VI Pál pápától hallottuk először, aki már múlt időben említette, hogy az ő idejében az Egyház belsejébe behatolt a sátán füstje. Ez a füst biztos, hogy azóta már komolyan mérgezett embereket az Egyház belsejében. Hasonlattal élve: ha egy zárt térbe behatol a füst, akkor idővel igen sokan füstmérgezés áldozatai lesznek. A sátán folyamatosan cselekszik, a mi szabad akaratunkból kimondott igenünket nem szokta megvárni – szemben az Istennek, aki csak a szabad akaratunkból kimondott igenünk, kérésünk után tud és akar cselekedni, segíteni.

„A sátán főleg sok gyermekem értelmét és gondolatait homályosította el, elcsábítva őket a göggel és a kevélységgel, és általuk borította sötétségbe az Egyházat.”

Az alázat hiánya a sátán melegágya!!!

„Titeket, az égi Édesanya szeretett fiait, titeket Szeplőtelen Szívem apostolait, ma arra hívjak meg: harcoljatok szóval és példátokkal, hogy mindinkább elfogadja mindeni az igazságot. Így a fény által győztök a zűrzavar sötétségén.

Emiatt kell Fiam, Jézus Evangéliumát szó szerint megélnetek.

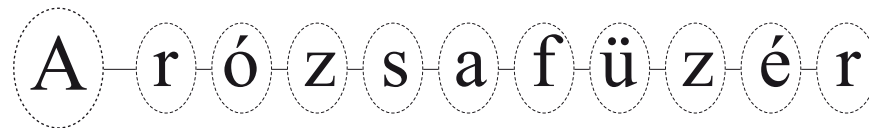
Váljatok élő Evangéliummá! Aztán hirdetnetek kell mindenkinek erővel és bátran a megélt Evangéliumot. Szavatokban a Szentlélek ereje lesz, aki betölt titeket és a bölcsesség fénye, melyet égi Édesanyátok ad nektek.” (1979.01.28.)

A Szűzanya arra hív minket (nem csak a papokat), hogy harcoljunk szóval és példával. Mindannyian tudjuk, hogy szóval harcolni sokszor egyszerűbbnek látszik, de sokkal kisebb a hosszú távú hatása, mint a példa. Hiszen a példa csak hosszú idő után hat, azaz hosszú alázatos gyakorlást követően. De ez a sokkal előremutatóbb. Sajnos régi tétel, hogy a nehezebb út szokott a biztosabb lenni.

Ebben a szakaszban még két dologra figyelmeztet minket a Szűzanya. Az egyik, hogy az Evangélium szerinti szigorú életmódot éljük. Vagyis minden nap olvassunk egy szakaszt az Evangéliumból és elmélkedünk el rajta, és igyekezzünk aznap aszerint élni (tehát ne esete félálomban olvassuk...). A másik pedig, hogy alázatos imában kérjük nap mint nap a Szentlélek hét ajándékát, különösen a bölcsesség ajándékát, mely segíteni tud a zűrzavaros világban történő eligazodásban, a tisztán látásban. Cselekedjünk, amíg nem késő!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

Elmélkedési gondolatok a fájdalmas rózsafüzérhez

Aki érettünk vérrel verítkezett

1. Vértanúink az elmúlt sok száz év alatt mind Jézus iránti szeretetből vállalták az üldöztetést, majd a szenvedést és vértanú halált.

Jézus a Getszemáni kertben tudatosan vállalta a vízióban megjelenő keresztúti szenvedését.

Amikor szenvedés ér, támadom-e ezért az Istent, vagy hozzá simulok akaratához?

2. Jézus a Getszemáni kertben szenvedett, mert feltolult benne újból és újból a kérdés: „vajon találok-e hitet a földön, amikor visszajövök”?

Igyekszem-e napi imáimban viszonozni Jézus szeretetét, hogy találjon bennem hitet, amikor visszajön?

3. Jézus értünk, önként, szeretetből vállalta a kegyetlen kínzásokat. Nem adta fel, végigcsinálta azt, amit csupán emberileg lehetetlen lett volna, csak a szent angyalok segítségével volt lehetséges.

Ennél lényegesen szolidabb kereszthordozásra hív minket Jézus azzal, hogy azt kérte, vegyük fel keresztünket, úgy kövessük. A mennyországba csak a Golgotán keresztül visz az út.

Tudom-e, akarom-e vállalni ez elém kerülő kereszt felvevését, hordozását?

Akit megostoroztak

1. Jézus vállalta az emberpróbáló megostorozás fájdalmait, szenvedéseit, értünk, értem is felajánlva annak elviselését. Jézus ebben a szenvedésben mutatta meg Isten iránti engedelmisségét.

Akarom-e vállalni tudatosan szenvedéseimet – engedelmisségből?

2. Jézus Krisztust születése utáni nyolcadik napon a zsidó törvényeknek megfelelően körümetélték és a Jézus nevet adták neki, ahogy Gábor főangyal rendelkezett. A körümetélésben először ontotta vérért értünk emberekért.

Ha fájdalmak érnek, fel tudom-e, fel szándékozom-e ajánlani embertársaimért?

3. Jézus a keresztútját kísérő kegyetlen fájdalmakat szeretetben elviselte.

Ránk, jellemzően ma nem vár súlyos fájdalmakkal terhelt kereszthordozás. Mégis az elénk kerülő lelki vagy fizikai kereszteteket nem akarjuk vállalni. Ha próbatételeinket, keresztjeinket visszautasítjuk, Jézus erejét, szeretetét utasítjuk vissza vele.

A kényelem szeretete, az evilági élvezetek indítanak arra, hogy a visszautasításon gondolkozzak?

Akit tövissel koronáztak

1. A tövisek Jézus csontjáig hatoltak, és ő szó nélkül viselte azok testi, lelki fájdalmait, felajánlva megváltásunkért. Azért, hogy az örök boldogságba kaput nyisson számunkra.

Szenvedéseimet kiért, miért szoktam felajánlani?

2. A mai világban igen sokan Krisztus Királyságát csak gúnnal tudják illetni, mint annak idején amikor Jézus a sátán által felbújtatott emberek révén tövissel koronáztatott.

A Három Királyok másként gondolkoztak, ők Királyuknak tekintették Jézust annak ellenére, hogy még csak egészen kicsiny gyermek volt.

El tudom-e fogadni Krisztust királyomnak, akinek hódolattal engedelmeskedem?

3. A tövissel történő megkoronázással a komoly fizikai fájdalmak mellett lelki fájdalmat is okoztak a gúnyolódók. Emberileg egyedül kellett viselnie ezeket Jézusnak. Tudatosan vállalta Jézus, az Atya iránti szeretetből. Igyekezünk felkészülni lelkileg az alaptalan megalázó pillanatokra, hogy amikor találkozzunk vele, akkor valóban az égiekbe tudjunk kapaszkodni.

Nehéz helyzeteimet, megaláztatásaimat, lelki fájdalmaimat végig tudom-e, akarom-e vinni a Mennyei Atya, Jézus Krisztus, a Szűzanya iránti szeretetből? Vagy meghátrálok?

Aki a keresztet hordozta

1. Jézus a keresztútján többször is összerogyott a fájdalmak, a vérveszteség miatt. Mégis újból és újból teljes eltökéltséggel igyekezett talpra állni és tovább vinni vállalását, Isten nagyobb dicsőségére.

Ha szenvedéseim, fájdalmaim időről időre letörnek testileg, lelkileg, igyekszem-e Jézusba kapaszkodva újból és újból felállni?

2. Jézus a megkeresztelkedésével indult el nyilvános útján, az értünk vállalt keresztútja felé. Szájából többször is elhangzott, hogy keresztutat kell majd járnia. Péter ezt emberi ésszel nem tudta felfogni.

Mennyire őszintén tudok hálát adni azért, hogy Jézus értem is vállalta keresztútját?

3. Jézus keresztjének hordozása közben többször is elesett. Mégsem adta fel, vállalta annak hordozását, mindig újból és újból talpra akart állni, még a durva sebek viselése mellett is. Jézus tudja mi a fájdalom, így vár minket, hogy társuljon hozzánk fájdalmaink idején.

Lelki, testi fájdalmaim, keresztjeim idején milyen rendszerességgel hívom meg Jézust, hogy társuljon hozzám?

Akit érettünk keresztre feszítettek

1. A sátán által indított csöcselék végül a keresztre szegezés fájdalmait mérte Jézusra. Testét ugyan össze tudták roncsolni, de lelke a Mennyei Atyára hagyatkozva még ekkor is a megbocsátás útján járt. A lelkét nem tudták összetörni.

A testi-lelki szenvedéseimben meg teszek-e mindent, hogy a lelkemet ne törje össze a szenvedésem viselése?

2. A főpapjaink közötti feszültségek, a főpapok vitái arra engednek következtetni, hogy nincs kizárva, hogy Egyházunk, mint Krisztus Misztikus Teste a keresztútját járja, sőt talán már készül keresztre feszítettsége? Ma időnként nehéz eldönteni, hogy kinek a véleményére támaszkodhatok. Valamikor Krisztus Misztikus Teste is keresztre lesz feszítve...

Imádkozom-e rendszeresen a szavak, cselekedet megkülönböztetésének ajándékáért, hogy az igaz hit útján tudjak maradni?

3. Jézus végigvitte kegyetlen keresztútját, és kínhalált halt értünk! Tudatában végig a megváltás önként vállalt feladata lebegett, ezért tudta végigvinni azt, amit emberileg lehetetlen lett volna. Az Atyának kimondott igénje lebegett előtte. A Szűzanya a kimondott igénjével kísérte őt, lelkileg végigszenvedve ugyanazt.

Szenvedésed idején tudsz-e nemes cél meghatározásával értelmet adni annak, és így meghívni hozzá Jézus és a Szűzanya segítségét?

Jánossy Gábor

Jézus vár ránk

Az eltévedett, bűnös ember körül is ott van Jézus, a legelvetemültebb bűnösért is érte meg Jézus, és vár a válaszra, mert a szabad akaratunk miatt a mi közeledésünk nélkül nem tud semmi többet tenni.

Mit kell nekünk válaszlépésként tennünk? A Szűzanya olyan szépen tanít erről Gobbi atyán keresztül adott üzenetében. Az 1997. február 11-én adott üzenetében olvashatjuk:

„Az én anyai feladatom, hogy minden fiamat az érzékek megtagadása és az imádság, a tisztaság és a szeretet útján vezessem. Csak így tudtok behatolni Fiam, Jézus szeretetének misztériumába.

Jézus különösen szereti a tisztaságot.

Jézus csak a tisztaszívűeknek tárja fel isteni Szíve titkait. Jézus a tisztaszívű kisgyermek előtt nyilvánítja ki irgalmas szeretete terveit, mert szeretete mindent megtisztít és átalakít.

A tisztaság erényét kell gyakorolnotok ahhoz, hogy behatolhassatok Jézus életének és az üdvösség evangéliumának misztériumába.”

Teljesen egyértelmű, hogy Jézushoz csak akkor tudok közel kerülni, ha tisztán élek, nem pedig akkor, amikor bűnben élek. Jézus a bűnösért is érte meg, de csak a tiszta szívekben tud lakást venni. Az igazi szívből jövő bűnbánat a kulcsa az Isten-közelségnek. A bűneimtől megszabadult létemben, csak tiszta életben tudok vele találkozni, valódi, előremutató találkozásban, mely hitem növekedését elő tudja mozdítani. Az örök élet szempontjából egyértelműen erre van szükségünk!

Jánossy Gábor